

Virginia Mircea
Spirala
iubirii sacre

Virginia MIRCEA

SPIRALA IUBIRII SACRE

Corbeanca 2025

ISBN 978-973-0-41783-8

PREFAȚĂ

„Spirala Iubirii Sacre” este un roman mistic, o scriere de graniță între realitate și simbol, între viața concretă și dimensiunile subtile ale existenței. Cartea urmărește drumul unei femei, Elara, aflată într-un proces profund de trezire și transformare interioară, ghidată de vocea inimii și de chemarea sufletului ei.

Personajul principal este un spirit rafinat și lucid, o femeie ancorată în cunoaștere, în textul sacru și în tăcerea revelatoare a lucrurilor neînțelese pe deplin. Lingvist de profesie, Elara trăiește într-un echilibru fragil între rațiune și intuiție. Este femeia modernă care simte adânc, dar nu se pierde în emoție. Este inițiată, dar accesibilă. Este fragilă, dar nu slabă. Viața o duce într-o direcție neașteptată atunci când, în urma unei experiențe personale marcante, întâlnește — mai întâi energetic, apoi concret — un bărbat, Caius, care devine catalizatorul trezirii sale spirituale.

Ceea ce pare la început o poveste de iubire se dovedește a fi, în profunzime, o călătorie a sufletului în straturile nevăzute ale propriei ființe. Între întâlniri reale și viziuni simbolice, între revelații interioare și ritualuri de eliberare, Elara străbate o spirală care o conduce nu doar către înțelegerea celuilalt, ci către o regăsire de sine, profundă și totală.

Romanul este inspirat din tradițiile mistice ale mai multor culturi — de la simbolistica chakrelor și a geometriei sacre, la alchimia subtilă a iubirii din tradiția gnostic-creștină și până la ritualuri de lumină cu origini orientale. Elara devine o punte între epoci, între limbaje sacre, între forme de cunoaștere ce se întâlnesc în ființa ei ca într-un templu viu.

Actul final al eliberării lui Caius din energiile care îi anulau liberul arbitru nu este un gest de renunțare, ci unul de iubire sacră — un dar de libertate. Iar după acest act profund și tăcut, Elara alege să rămână vie. Nu pentru a se întoarce în visare, ci pentru a merge mai departe în lume. Nu caută, dar este deschisă. Nu așteaptă, dar este prezentă.

În felul ei, ea devine femeia care a înțeles că iubirea se poate trăi și în trup, nu doar în spirit — atunci când ai eliberat tot ce nu era al tău.

„Spirala Iubirii Sacre” nu oferă rețete și nu idealizează. Este, în schimb, o confesiune transfigurată literar, o invitație de a privi dincolo de aparență și de a înțelege că iubirea, pentru a fi sacră, nu trebuie să lege — ci să elibereze.

Autoarea

CUPRINS

Capitolul I	7
Capitolul II	30
Capitolul III	52
Capitolul IV	64
Capitolul V	79
Capitolul VI	105
Capitolul VII	109
Capitolul VIII	119
EPILOG	153

CAPITOLUL I

Chemarea

„Uneori, simți că o viață întreagă nu e decât ecoul unei singure priviri. Elara nu înțelesese până acum acest adevăr.”

Noaptea plutea peste pădurea din apropiere ca o pânză de catifea stinsă. Stelele licureau liniștite pe cerul albastru închis, reflectand lumina peste zăpada abia așteruntă. În semiîntunericul dulce din living, pâlpia focul în șemineu. Elara stătea în fotoliu, învelită într-o pătură de cașmir, cu un caiet în poală și cu sufletul neliniștit. Era miezul nopții, dar nu îi era somn. Se obișnuise cu lungile nopți de insomnie. Nu citise niciun rând. Căuta în gânduri un vers pentru a scrie o poezie. Poemele pe care le scria o ajutau să elibereze durerea din suflet. Nu mai scrisese de mult timp, aproape uitase cum este să intri în starea de inspirație.

De-a lungul serii îi aparuse în minte, de cateva ori, chipul lui Caius – limpede, neașteptat, arzător. La început, i se păruse un simplu gând rătăcit. Apoi, o emoție. Apoi... un dor fără nume. „De ce mi-a apărut acum? După atâta timp... 25 de ani și totuși... simt... ceva?” își spuse Elara.

O mână i se mișcă ușor spre piept. Inima îi bătea altfel. Nu cu frică. Ci cu un ritm necunoscut, ca o amintire dintr-un

cântec pe care l-a știut cândva. Se ridică încet și mai puse câteva lemne în șemineu. Flacăările erau liniștite, apoi s-au întezit. S-a așezat în fotoliu pentru a intra în meditație. Caius... Caius... Voia să știe când și unde l-a întâlnit prima dată pe Caius.

Inspiră. Expiră. Și apoi... coborî. În interior.

Mai întâi era doar lumină. Apoi, piatră. Apoi, sunet. Un clinchet. Un ecou.

Se afla în mijlocul unei structuri rotunde, din coloane uriașe, de piatră alb-gri. Fără acoperiș. Doar cerul senin al verii. În centrul cercului se afla o masă de piatră masivă. Îi simțea pulsul. Atingea piatra și simțea... viață.

Elara își spuse cu vocea interioară: „Am mai fost aici. Am fost... EA.”

Picioarele desculțe atingeau pietrele reci, dar în interiorul ființei ei ardea o căldură tainică. Se auzeau voci... șoapte... cânturi. Voci de femei. De bărbați. Un limbaj uitat. Un jurământ.

În depărtare, apăru o siluetă. Înaltă. Dreaptă.

El. Caius. Dar nu era profesorul cu ochelari și păr grizonat. Era altul. Îmbrăcat în alb, cu o centură aurie la brâu. Un tatuaj antic pe umăr. O privire care ardea prin timp.

Elara se cutremură. Nu de frică. De recunoaștere.

Cu voce blândă, aproape ca un ecou, Caius îi spuse:

– Te-am așteptat, Elara. Aici... mereu aici.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, în timp ce corpul ei rămânea nemișcat, dar sufletul se pleca în genunchi în fața acelui adevăr tainic. Flacăra din șemineu pocni ușor, readucând-o înapoi. Era din nou în living, dar întreaga cameră părea schimbată. Ca și cum o amprență subtilă, invizibilă, se lăsase peste tot ce atingea. Elara trase ușor jurnalul de poezii înspre ea. Nu trebuia să caute cuvintele. Le simțea curgând.

Ființe din stele de Elara

Noi, două ființe venite din stele.
Ne căutăm aici, pe Pământ, de ere.
Cine ar fi crezut că fiind așa de departe,
Suntem, totuși, atât de aproape.

Un înger ne-a scos prin lumini,
În străluciri cu parfum de crini.

Ne regăsim în gânduri nerostite
Și dorințe neîmplinite.

Două ființe venite din stele
Se regăsesc prin iubirea din ele.

O iubire dulce-amară,
Amăgire și povară.

Iubirea e tot ce ne-a unit,
Timpul nostru s-a împlinit,
Ne îmbrățișăm sub Luna ce a răsărit,
Sărutul nostru pune pecete pe infinit.

Elara închise jurnalul încet, de parcă ar fi pus o pecete pe o epocă adormită. Rămase câteva minute privind flacăra din șemineu, apoi își sprijini tâmpla de spătarul fotoliului.

Gândul o purtă înapoi la prima zi când l-a întâlnit pe Caius... Era o zi de toamnă mohorâtă. Holul facultății mirosea a hârtie veche. Aerul era încărcat de teama și emoțiile candidaților. Elara era tânără și încrezătoare pășea hotorâtă în sala unde avea loc interviul pentru admiterea la doctorat.

În sală se aflau trei profesori. Pe scaunul din dreapta, un bărbat, înalt, solid, cu ochelari metalici, păr negru grizonat, privire adâncă și sobră. Avea o voce calmă, cu timbru grav. Vorbea rar, clar. Caius.

„Arată bine, dar mi se pare atât de urât...”, gândise Elara atunci, surprinsă de propria reacție.

„Ciudat... De ce simt asta? E al doilea bărbat care îmi dă impresia asta de... respingere inexplicabilă.”, își spuse în gând.

Primul fusese fostul ei soț. Cel care o trădase. Învățase că uneori, respingerea nu venea din orgoliu, ci dintr-o recunoaștere veche, dureroasă.

Ieșind din sală, a privit o clipă peste umăr. Caius scria ceva pe o foaie. Nu s-au privit. Dar ea a simțit un freamăt în aer. Ca și cum timpul ar fi încetinit.

* * *

*

În dimineața următoare Elara se trezise devreme. Fără ceas, fără alarmă. În minteai răsună, ca un ecou nevăzut, melodia din Gladiatorul – linia sonoră pe care soțul o asculta mereu și care îi răscoleau tăceri adânci. Elara simțea prezența soțului ei. Discretă, caldă. Ca o mângâiere care îi atingea inima. Un gol imens îi cuprinse pieptul. Se ridică repede din pat. Știa ce urma – lacrimile. Nu voia să le lase să o rupă din nou.

Trase perdeaua ușor. Afară, câmpul alb, pădurea încremenită în iarna proaspătă. O ninsoare subțire, abia așternută, acoperea ușor pământul. La marginea pădurii, cinci căprioare pășeau încet, căutând muguri. Elara le urmărea cu un zâmbet slab, dar sincer. Nu veneau în fiecare zi. Căprioarele o alinau. Erau simbolul blândeții, al grației, al prezenței divine în lucruri simple.

Se mutase de câteva zile în această casă nouă, în stil mediteraneean, cu linii rotunde, pereți în tonuri calde și ferestre largi cu arcade. O construise cu migală și visuri, începând planurile alături de soțul ei, cu mult timp în urmă. Acum, era singură. Dar casa îi purta amintirea. Locul era liniștit. O insulă de pace, deși se afla la doar zece minute de centrul Bucureștiului. Casa era oaza ei. Sanctuarul ei.

Elara trecu prin fața oglizii și se privi. Nu arăta vârsta pe care o avea. Avea o siluetă suplă, cu forme venusiene conturate delicat. Chipul ei oval era încadrat de părul roșu-flacără, lăsat liber peste umeri. Ochii mari, hipnotici, purtau în ei o lumină tainică – între vis și viziune. Nasul era drept, cu vârful ușor rotunjit, iar buzele pline, liniștite, păreau sculptate pentru a păstra taine. Elara avea un aer aristocratic, cu gesturi fine, privire pătrunzătoare și o frumusețe magnetică, dincolo de reguli obișnuite. Întotdeauna fusese altfel.

Născută cu daruri rare, clarviziune, empatie, proiecție astrală, știa că poartă o spiritualitate regală și un suflet vechi. Unii o numeau „înger pământesc”. Ea doar tăcea și simțea.

Puse deoparte cana de ceai rece de pe masă și își atinse tâmplele. Încă simțea ceva... ca o cheie care începe să se rotească într-o ușă veche. Îl visase pe Caius toată noaptea. Îl simțea aproape.

Și-a pus o picătură de ulei esențial pe tâmples – trandafir și lemn de santal. S-a așezat în fotoliu, a tras pătura de cașmir peste umeri, a spus o mantra în gând și a închis ochii.

Inspiră. Expiră. Și din nou, coborî....

De data asta, se întoarse mai adânc...

Soarele era cald, iar aerul vibra de miresme: trandafiri sălbatici, iarbă proaspătă, lemn umed și sare fină adusă de briza unei mări mediteraneene. Păsări ciripeau aproape muzical, iar iedera și florile se agățau de coloanele sanctuarului ca niște mătăsurii vii.

Elara era tânără și radiantă. Purta o rochie albă din pânză subțire, prinsă pe umeri cu două broșe aurii. Avea părul prins într-o coadă împletită, împodobită cu fire de iasomie. În picioare, sandale fine din piele. Caius era un tânăr, înalt. Purta o tunică deschisă la gât, din țesătură brodată cu simboluri sacre. Un pandantiv solar îi atârna la piept. Se țineau de mână, iar între ei, pe masa sacră, ardea un vas cu ierburi și tămâie.

În fața lor, preteasa pășea printre coloane cu mișcări lente, aproape plutitoare. Purta o rochie lungă, vaporosă, dintr-un material alb-strălucitor, ușor translucid, care se unduia cu fiecare pas, ca o ceață sacrală peste piatră. Pe umeri, avea un veșmânt de culoarea chihlimbarului cald, din pânză groasă și moale, ținut cu o fibulă mare în formă de cerc solar,

gravată cu simboluri vechi, aproape uitate. Pe frunte, purta o diademă fină, din aur, cu o piatră de ametist violet în centru – semn al viziunii și al conectării cu lumile nevăzute. Gâtul îi era înconjurat de un colier ceremonial din pietre semiprețioase: lapis lazuli, smaralde, și opale sedefii. Fiecare element reprezenta cerul, pământul, apa și lumina. Fiecare cuvânt rostit în ritual avea greutate cosmică. A chemat stelele să asculte și legile vechi să fie martore.

Preoteasa a rostit cu voce solemnă:

– Prin stele v-ați căutat, prin vieți v-ați urmat. Astăzi, prin foc, aer, apă și pământ, vă legați cu legământ.

Elara și Caius spuseră împreună:

– Jur iubire, suflet și trup, dincolo de moarte, dincolo de uitare.

Și apoi s-au sărutat cu dragoste, cu recunoaștere, cu fior.

Apoi, dintr-o dată s-a auzit printr copaci un fâșâit. Caius se cutremură. O săgeată i se înfipse adânc în spate. Gura i s-a deschis pentru a rosti ceva, dar genunchii i-au cedat. A căzut, cu fața spre Elara, întinzând mâna către ea. Elara a țipat.

Din pădure, au apărut călăreți în negru, cu glugi și săbii scurte. Unul a strigat:

– Luați-o!

Cel mai puternic dintre ei, cu o armură ușoară și o față dură, a sărit de pe cal. A prins-o în brațe fără efort și a urcat-o pe calul său, ținând-o lipită de pieptul lui.

Elara a strigat din toate puterile:

– Caius! Nu! Nu-l lăsați! CAIUS!!!

Toată noaptea au galopat prin păduri, prin văi, prin întuneric. Elara, tremurând, a plâns în tăcere. Nu știa cine erau, nici de ce. Dar în inima ei ardea o singură întrebare:

„A murit? L-au lăsat să moară?”

Dimineața, au ajuns în fața unui castel impunător, cu turnuri de piatră învâluite în ceață. Poarta s-a deschis greoi. Caii au pășit înăuntru. Ea era palidă, cu ochii tulburi de nesomn. Și nu știa nimic despre cel care o ținea în brațe. Nimic despre locul în care fusese dusă. Doar un singur lucru îl știa: Îl pierduse pe Caius.

Tresări brusc, cu o adiere rece pe ceafă, de parcă cineva tocmai îi suflase ușor în ceafă. Deschise ochii, dar nu clipi imediat. Privirea îi era pierdută între lumi. Flacăra din șemineu pâlpâia slab. Camera era tăcută, dar în sufletul ei răsună încă țipătul din Sanctuar. Săgeata. Prăbușirea. Brațele străine. Galopul. Castelul...

Se ridică încet din fotoliu, cu o greutate în corp, de parcă acele trăiri i-ar fi atârnat de încheieturi. Inspiră adânc, dar

simți cum aerul îi zgâria pieptul. Un ghem de neliniște i se rostogolea în stomac.

„A fost real? A fost o amintire? Sau doar o metaforă a pierderii mele...?”, își spuse Elara în gând.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre baie, privind absentă reflexia din oglindă. O văzu pe ea, dar... și pe cealaltă. Cea din trecut. Cea din ritual. Cea care i-a jurat iubire lui Caius în fața cerului. S-a sprijinit de marginea chiuvetei, a închis ochii și o lacrimă i se prelinse lent pe obraz. Își spuse șotit:

– Te-au luat de lângă mine... Și eu nu am putut face nimic...

Și totuși, în adâncul sufletului, simțea că nu se terminase acolo. Că acea iubire avea un fir care mergea mai departe, dincolo de moarte, dincolo de vis. S-a întors în cameră și a tras caietul de poezii aproape. A deschis la o pagină nouă și a scris fără să gândească:

Te-am pierdut sub cerul stins ca un tăciune,

Te port în fiecare zi, ca pe-o rugăciune.

Prin veacuri răpită în castelul tăcerii,

Te caut, te voi găsi din nou, iubit al zării.

Apoi a lăsat stiloul jos. Nu mai era nevoie de cuvinte. Doar de pași spre adevăr, spre răspunsuri...

Între două lumi

„Poți trăi într-o lume obișnuită, chiar dacă sufletul tău pășește printre stele.”

Era luni dimineață. Aerul din dormitor era rece, tăcut, curat – mirosul subtil al casei noi, al pereților proaspăt vopsiți în alb, amestecat cu aroma de cafea și vanilie de pe halatul moale așezat pe spătarul scaunului.

Elara s-a trezit devreme, înainte să sune alarma. O aștepta o zi agitată. Luni. Trafic. Haos. Realitatea. S-a ridicat din pat cu un oftat și trase draperia largă. Dincolo de ferestrele mari, zăpada subțire acoperea tăcut aleea, iar copacii din grădină păreau desenați în cărbune. Nu se vedeau căprioarele în dimineața aceea.

A mers în bucătărie, a aprins luminile și a pornit aparatul de cafea. Avea ritualul ei tăcut, precis, neîntrerupt. Cafea cu lapte și cele trei țigări de dimineață. În bucătăria cu mobilă din lemn și decor minimalist, păstra la îndemână farfurie mică în care punea mâncare pentru Thor, pisica neagră care o alesese fără să o întrebe. Thor avea ochii verzi ca smaraldul, profunzi, înțelepți, aproape umani. Își făcea apariția în fiecare dimineață – tăcut, elegant, aproape solemn – ca un mesager dintr-o altă lume. Îi lăsa farfuria cu mâncare în garaj. Rareori intra în casă. Când o făcea, o privea ca și cum ar fi știut mai multe decât ea.

– Thor, astăzi o să întârzii. Fii bun și nu pleca departe, îi șopti, aplecându-se spre el.

În dressing, Elara își alege o ținută simplă și elegantă: fustă midi neagră, bluză subțire din cașmir, cizme înalte. Încă purta negru. Trecuse mai mult de un an de când soțul ei plecase către stele, dar pentru ea, doliul era viu. Părul roșu, bogat, îl lăsa liber. Își contură ușor ochii cu rimel, își puse un inel cu piatră lunii – același inel pe care îl purtase în ziua în care a semnat actele casei, când soțul ei încă trăia.

Ieși în garaj. Motorul mașinii ei 4x4 porni cu un mormăit puternic. Zăpada scârțâia sub anvelope. În timp ce traversa orașul, se uita absentă la semafoare, oameni grăbiți, vitrine festive. La radio, o melodie lentă de Crăciun o izbi în plex. Își spuse în gând:

„Sărbători... Înainte era magie. Acum... e un gol cu luminițe.”

La birou, clădirea o aștepta tăcută. Un spațiu curat, funcțional, cu pereți albi și mobilier modern. Biroul Elarei era unul singuratic, într-o încăpere în care nu intra nimeni. Așa ceruse. Munca era interesantă. Organizare, proiecte, întâlniri. Dar... era departe de pasiunile ei. De poezie. De meditație. De lumi.

Își scoase laptopul, deschise mailurile și își încălzi restul cafelei. Se așeză pe scaun și lăsa fereastra deschisă spre

parcarea cuprinsă de ninsoare. Îi plăcea liniștea de dimineață. Nimeni nu o grăbea. Nimeni nu o întreba nimic. Doar gândurile – ele vorbeau neîncetat. Și, în ultima vreme, tot mai des: Caius.

Într-un sertar discret, Elara păstra un carnet mic – un caiet de poezii în miniatură. Deschise la o pagină albă și scrise, aproape fără să-și dea seama:

Uneori, iubirea vine prin emoții grele,

Ne amintește cum zburdam prin stele.

Viața de aici este o pauză fără splendoare,

Dar și în pauză, iubirea are culoare.

Zâmbi. Poate va scrie mai mult în weekend. Poate va împodobi bradul. Fiica ei, însărcinată, îi ceruse să mergă la ei de sărbători. Mama ei, în vârstă, locuia departe, dar o aștepta cu inima plină de iubire. Avea deja în gând ce cadouri va cumpăra: un pulover călduros pentru mamă, o pătură moale pentru fiica ei, o carte de poezie pentru ginere. Două mici daruri simbolice pentru prietenii ei apropiați, care o vizitau uneori.

Dar adevărul era altul: Elara voia să petreacă singură sărbătorile. Nu din tristețe. Ci pentru că simțea că în acele nopți, între ani, va coborî din nou în sanctuar.

Spre seară, când s-a întors acasă, orașul era deja împodobit de luminițe, dar în cartierul liniștit unde locuia, tăcerea avea altă textură. Era o tăcere lină, cu sens.

Thor o aștepta în garaj, așezat pe cutia cu scule, ca un gardian în miniatură.

– Bună, suflet mic... ești la post, văd, i-a zis Elara zâmbind.

Pisoiul o privi intens, cu ochii lui verzi, aproape prea pătrunzători pentru o ființă atât de mică.

În casă, aprinse câteva lumânări, puse muzică ambientală și se schimbă într-o rochie de casă simplă, gri-închis, care-i lăsa umerii goi. Se așeză în fotoliu cu o ceașcă de ceai cald și deschise laptopul. Voia să caute ceva – o carte, un articol legat de ritualurile sacre din civilizațiile mediteraneene. Poate voia doar să se apropie cumva de ceea ce simțise în viziune.

Dar o notificare i-a atras privirea. Un email. Expeditor: Universitatea la care își făcuse doctoratul. Subiect: „Eveniment aniversar – 25 de ani de la prima generație de doctoranzi în cadrul programului X. Sunteți invitați la reuniunea festivă.”

Elara simți un curent rece pe coloană. 25 de ani, exact de atunci. Exact de când îl cunoscuse pe Caius. Verifică data. Evenimentul urma să aibă loc în două săptămâni. Lista

invitațiilor nu era completă, dar... ceva din ea îi șoptea că el va fi acolo. Caius.

Nu-l mai văzuse de ani de zile. Doar viziuni. Fragmente. Priviri furișe în amintiri. Inspiră adânc. Ceva în ea se zbătea între teamă și o emoție stranie, aproape adolescentină. „Dacă va fi acolo... voi ști. Și el va ști.” Nu știa încă dacă va merge. Dar Sanctuarul se mișca în ea, din nou. Chemarea începea să se manifeste și în realitatea concretă.

În acea seară, a adormit mai devreme. Thor, ca niciodată, s-a urcat singur pe pat și s-a culcat la picioarele ei. Nu a vut nicio viziune. Doar o tăcere... plină de promisiune.

Zilele care au urmat au trecut ca printr-un abur de iarnă. La birou, totul decurgea la fel. Nimeni nu știa că Elara, în tăcerea ei, simțea că viața ei tocmai se redesenează.

Seara, acasă, își făcea ceai din flori de tei și iasomie și se afunda în lecturi. Deschise din nou vechile cărți de antropologie, religii antice, simbolism. Pe noptieră, într-o ordine aparent haotică, se adunau titluri: „Arhetipuri și inconștient colectiv” de Jung, „Femei care aleargă cu lupii” de Clarissa Pinkola Estés, „Civilizația minoică și misterele feminine din Creta”, „Iubirea sacră în ritualurile mediteraneene precreștine”.

Sub fiecare paragraf important, făcea semne discrete cu creionul. Subția cuvinte. Încercuia idei. Simțea că fiecare

fragment o aduce mai aproape de acea viață din sanctuar, de semnificația aceluia legământ, de... Caius.

Într-o seară, în timp ce răsfoia o carte despre ritualuri de inițiere ale preoteselor în templele antice din Anatolia și Creta, găsi un pasaj care o opri:

„Legământul de lumină se făcea între suflete-pereche care se întâlneau în cel puțin trei vieți anterioare. În timpul ritualului, li se dădea un simbol sacru, gravat într-o piatră rotundă, purtată la piept sau ascunsă sub îmbrăcăminte. Dacă unul dintre ei murea în timpul vieții fizice, celălalt păstra jurământul prin vis și memorie.”

Elara se lăsă pe spate. Inima îi bătea neregulat. Simțea că acel pasaj vorbea despre ea. Despre ei. Închise ochii. O imagine îi fulgeră în minte – o piatră rotundă, cu simbol solar, strânsă în palma ei, într-o altă viață. O ținea la piept, legată cu un fir de piele. Simțea că o mai are, undeva, în adâncul sufletului. Deschise jurnalul de pozii și notă:

Mi-a dat o piatră cu simbol stelar,

Am pus-o la piept, în Sanctuar.

Simbolul avea o rază de lumină,

Când l-au lovit, piatra s-a topit în mine.

În altă carte, găsi o mențiune despre faptul că animalele care apar neașteptat în viața unei persoane pot fi „paznici de trecere a tărâmurilor nevăzute”, ghizi spirituali.

Îl privi pe Thor, care dormea întins pe canapea. Ochi verzi. Prezență tăcută. „Poate nu e doar o pisică. Poate e paznicul porții dintre lumi.”, își spuse Elara.

Într-o altă seară, găsi un text vechi, tradus din greacă, despre iubirea care nu are început și nici sfârșit. Un fragment i-a tremurat în suflet:

„Sunt unii care se iubesc fără să se fi atins vreodată. Ei simt Sanctuarul din piept, acolo unde sângele bate nu pentru viață, ci pentru amintire.”

Plânse în tăcere. Nu de durere. Ci de recunoaștere. „Caius nu e trecutul meu. E matricea sufletului meu. Și trebuie să aflu cine l-a ucis atunci. Și cine l-a ascuns acum.”

După câteva zile de lecturi, notițe și gânduri visătoare, Elara a început să simtă că nu doar caută, ci că își amintește. Cărțile nu mai erau doar surse de informație. Ci declanșatoare de memorie. Într-o seară, în timp ce răsfoia un album vechi de simboluri sacre, ceva îi atrase atenția. Pe o pagină din mijloc, era un cerc gravat cu raze spiralete, asemănător cu ceea ce văzuse în viziune. Sub desen scria: „Soarele sacru al jurământului: simbol din epoca minoică, purtat de preoți și inițiate în ritualurile de legământ între

suflete pereche. Uneori, acest simbol era cioplit într-o piatră și purtat la piept, pentru protecție și amintire.”

Elara își aminti brusc de pandantivul găsit de mama ei în copilărie, într-o cutie veche, cu obiecte de familie. O piatră rotundă, gri-aurie, cu simboluri ciudate, pe care ea o simțise mereu ca „specială”, dar nu-i găsise niciodată rostul. Oare...?

Se ridică din pat, pași desculți spre dulapul vechi din lemn de culoare maro închis, unde păstra câteva lucruri dragi din trecut. Într-o cutie mică, învelită în pânză de in, piatra era acolo. Rotundă. Netedă. Rece la atingere, dar vie. În lumină, se vedeau spirale fine, în formă de raze, în jurul unui punct central. Când o atinse, simți un fior în vârful degetelor. Ca o vibrație. O duse la piept, instinctiv. Inima îi bătea mai tare. Respirația i se opri pentru o clipă. Timpul se suspendase. „Am purtat-o la jurământ. Am atins-o înainte de a te pierde. Și poate... o port și acum.” Își aminti de acel moment din Sanctuar, când o ținea strânsă în pumn și îi simțea energia. Simțea că piatra o va conduce mai departe. Că e o cheie. Poate chiar... o poartă.

În acea seară, Elara a scris în jurnal: „Piatra nu e un obiect. E un reper în timp. E dovada că iubirea nu dispare, ci se transformă, se ascunde, se rescrie, dar nu se rupe. Pentru că e jurământul de foc, Și focul nu moare”.

Când s-a întins în pat, cu piatra sub pernă, simțea că Sanctuarul o cheamă din nou. Dar înainte să răspundă acelei chemări... trebuia să-l vadă. Pe el. Pe Caius.

Reîntâlnirea

„Există priviri care nu sunt despre astăzi. Sunt despre toate clipele care nu s-au întâmplat, dar s-au simțit.”

Ziua evenimentului a sosit cu o liniște aparte. Era decembrie, iar Bucureștiul își purta hainele de iarnă cu o eleganță obosită. Mașinile murmurau pe bulevardele ude, cerul era cenușiu, dar parcă încă păstra ceva cald în lumină.

Elara se trezise devreme. Nu din nerăbdare, ci dintr-un sentiment mai adânc, intuitiv, cum că azi... ceva urma să se schimbe. În dressing, a ales o rochie simplă, neagră, din catifea subțire, care îi contura corpul fără să fie ostentativă. Nu voia să atragă privirile. Dar nici să treacă neobservată. A purtat-o cu o mantie gri-albăstruie din lână moale, prinsă în talie. Pe degete, purta același inel cu piatra lunii. La gât... piatra sacra pe un lănișor fin de argint. A ascuns-o sub îmbrăcăminte. „O port. Fără să știe nimeni. Doar el va simți.”

A plecat devreme, cu automobilul ei 4x4, urmărind reflexiile iernii pe parbriz. Pe bancheta din spate, o mică cutie de cadou – o carte rară pe care urma s-o ofere fostei coordonatoare de doctorat. Un gest elegant, dar formal. Deși, nimic despre azi nu era doar formal.

Clădirea universității o întâmpină ca un templu înghețat. Scările acelea vechi, marmura rece, vitraliile prăfuite de ani... toate păstrau ecouri. Ale studenției, ale examenului, ale primei priviri către el. Sala festivă era deja animată de foșnetul vocilor, râsete, îmbrățișări între vechii colegi. Elara păși calm, cu pași eleganți, zâmbind discret. Câțiva o recunoscuseră și o salutară cu respect. Dar ea îl căuta doar pe el. Și atunci, l-a văzut pe ...Caius.

Stătea lângă un panou cu afișe vechi, într-o discuție cu doi bărbați. Avea același aer grav, dar în el era ceva mai blând acum. Timpul îi accentuase trăsăturile, dar nu îi slăbise prezența.

Pentru Elara, era o liniște cunoscută. O tăcere caldă. O cheie pierdută în timp.

Caius era genul de bărbat care nu atrăgea atenția imediat prin trăsături spectaculoase, ci prin liniștea din jurul lui. Înalt, avea o statură dreaptă, bine proporționată, cu umeri largi și o mișcare calmă, controlată. Nu pășea, ci apărea, cu discreție. Ca și cum gravitația însăși îl respecta. Chipul lui avea trăsături ușor pătrate, masculine, cu o maxilar bine

definit. Timpul îi lăsase urme fine în colțurile ochilor, dar acele urme nu îl îmbătrâniseră, ci îi adăugaseră profunzime. Părul îi era negru, dar brăzdat de fire argintii, în special la tâmpile. Le purta cu demnitate, fără să le ascundă, ca un om împăcat cu timpul. Purta de obicei ochelari subțiri cu ramă metalică, care nu-i estompau privirea, ci o accentuau. Și acea privire... Ochi de culoarea cafelei învăluite în umbră, adânci și calzi, dar cu un soi de tăcere melancolică în ei, ca o poartă care nu se deschide tuturor. Vocea lui era joasă, egală, cu o rezonanță catifelată, calmă, fără să fie monotonă. Când vorbea, nu ridica tonul. Dar ascultai. Era acel tip de voce care nu îți cerea respectul pentru că îl primea oricum.

Caius avea un stil vestimentar sobru, elegant, fără ostentație: sacouri în tonuri neutre, cămăși fără imprimeuri, eșarfe simple. Nu folosea parfumuri puternice, dar avea mereu un miros discret, masculin, de piele și lemn. În preajma lui, simțeai siguranță. O gravitate nobilă, nu autoritară. Un amestec între intelectual și suflet tăcut, între profesor și om care a visat cândva să fie altceva. Nu era bărbatul care cucerește. Era bărbatul care îți rămânea în minte fără să fi vorbit mult.

Purta o jachetă închisă la culoare și o eșarfă din lână gri. Ochii... aceiași. Adânci. Cu tăcerea aceea care știe. Elara se opri câțiva pași în spate. Inima i-a tresărit. Lumea din jur devenise înceată. Dilatăta. Ca în viziuni. El se întoarse. Ochii lor s-au întâlnit. Privirea s-a lungit o secundă în plus față de

cât ar fi fost firesc. Și atât. Elara a zâmbit ușor. El i-a răspuns din priviri. Nimeni n-a spus nimic.

Mai târziu, în timpul discursurilor, Elara s-a așezat în rândul al treilea. Caius era în capătul celălalt al sălii. Dar simțea... prezența lui. Ca o undă. Ca o atingere care nu se ferește, ci se păstrează. La bufet, când mulțimea se dispersase ușor, au ajuns față în față.

Elara:

– Bună seara, domnule profesor. Ce surpriză plăcută să vă revăd.

Caius, zâmbind aproape imperceptibil,:

– Doamnă doctor... îmi pare o bucurie reală. Timpul nu v-a atins deloc.

Ea a râs scurt, cu acea grație în care ascunzi intensitatea.

Elara:

– Sau poate că... m-a modelat pe dinăuntru.

Caius:

– Cred că mereu ați fost modelată dinăuntru.

Privirile s-au oprit. Lumea în jur părea să se dizolve pentru o clipă. Nu era flirt. Nu era nici nostalgie. Era ceva nespus, dar știut. După câteva schimburi de politețuri, o invitație în

aer plutea, dar niciunul nu o rosti. Aveau nevoie de timp. Sau de un alt spațiu.

În acea seară, Elara s-a întors acasă și a aprins lumânările din living. Thor o privea de pe spătarul canapelei. A scos piatra sacră de la gât și a ținut-o în palmă.

– L-am văzut. A știut.

Dar... nu și-a amintit. Încă. Apoi a închis ochii. Și-a dat seama că e momentul să se întoarcă în Sanctuar.

Capitolul II

Dansul memoriei

„Sufletul nu moare când e părăsit. Moare când e obligat să trăiască fără iubirea lui.”

Era trecut de miezul nopții. Flacăra lumânării pâlâia ușor, iar în camera Elarei plutea un parfum subtil de lemn de santal și trandafir uscat. Se așeză pe perna ei de meditație, îmbrăcată într-o rochie lungă de casă, din bumbac fin. Își acoperi umerii cu o eșarfă și atinse cu degetele piatra sacră, purtată mereu la piept. Închise ochii și șopti mantra:

„Acolo unde m-am iubit, acolo mă regăsesc. Prin jurământ, prin foc, prin drum... mă reîntorc.”

Liniștea deveni densă. Timpul începu să se dizolve. Lumina dispăru. În locul ei, o căldură ușoară, soarele blând al dimineții. Sub tălpi – piatră netedă și albă, caldă de la soare. Un drum pietruit. Un foșnet de sari. Un pas atent. Un glas cunoscut. Elara coborâse.. Se întorsese...

Mergea alături de o femeie. O ținea de mână. Își privea trupul din afară. Era tânără. Avea în jur de 15 de ani. Pielea îi era de culoarea mierii, fină, catifelată. Părul ei lung, negru ca abanosul, era împletit cu flori de iasomie albă. Avea ochi mari, migdalați, cu gene lungi, care exprimau un amestec de curiozitate și visare.

Purta un sari vișiniu închis, cu margini aurii, brodat manual, care îi înfășura corpul suplu într-o eleganță tăcută. Pe frunte, un bindi mic, rubiniu, iar la glezne, brățări care sunau discret la fiecare pas. Gâtul îi era împodobit cu un colier simplu, din perle de râu.

Elara s-a recunoscut în Amira, dansatoarea sacră. Numele însemna „printre stele”

Alături de ea, pășea mama – o femeie de o frumusețe senină, maternă, cu o postură dreaptă, demnă. Avea chipul aproape identic cu cel pe care Elara îl știa din viața actuală – doar că mai tânăr, însă cu aceeași energie protectoare, caldă, puternică.

Mama purta un sari de culoare ocru-aurie, simplu, dar elegant, cu broderii florale discrete. Părul ei era prins într-un coc înalt, împodobit cu trandafiri roz pal, iar pe brațe purta brățări de bronz gravate cu simboluri sacre. Ochiul ei erau profunzi, blânzi, dar în ei strălucea o lumină clară – o înțelepciune liniștită.

În timp ce mergeau pe drumul de piatră, în depărtare, pe partea dreaptă, se zărea silueta impunătoare a Taj Mahalului, ca o viziune din altă lume, plutind peste câmpuri.

Mama s-a întors către ea și i-a spus cu voce blândă, dar fermă:

– Ai încredere în tine, fiica mea. Ești cea mai bună dansatoare din tot ținutul nostru. Să le arăți tot ce știi. Să nu te temi. Zeii sunt cu tine.

Amira a înclinat capul și a strâns ușor mâna mamei. Simțea în piept un freamăt greu de descris. Pe acel drum pietruit, destinul se apropia de ea în pași lenți.

În tăcerea aceluia moment, fără să știe, Amira, dansatoarea purta deja în suflet o iubire care o va ridica la cer... și o va zdrobi în aceeași viață.

Amira și-a amintit o vorbă din bătrâni: „Dacă o stea vine de trei ori în același loc pe cerul tău, iubirea îți va arde viața. Și tu vei alege dacă e flacăra... sau cenușa.”

Își amintea că în noaptea dinaintea plecării, mama îi spusese, în timp ce-i împletea părul:

– Ai o configurație rară, fiica mea, „Guru în casa a cincea.” Iubirea ta va fi sacră, dar nu pământească. Bărbatul pe care îl vei iubi va veni prin destin, dar nu va rămâne pentru trup. Va fi testul tău. Karma ta.

– Karma?, întrebuse ea atunci.

– Da. Rodul faptelor din viețile trecute. Ce-ai semănat, vei primi. Dar ai și dharma – misiunea. Dansul tău e darul cu care ai venit în această viață. Să înveți să dăruiești iubire fără să ceri. Asta e eliberarea ta din samsara.

– Și dacă nu pot? Dacă sufăr?

– Atunci te vei întoarce. Alt trup. Alt chip. Alt el. Până înveți.

Amira simți fiorul acelor cuvinte în timp ce urca treptele spre scena din curtea palatului. În fața ei era „el”, Caius, dar în această viață era prințul Aryan care însemna „cel născut din lumină”. Nu îl cunoștea. Și totuși... Îi cunoștea tăcerea.

Prințul Aryan era tânăr, înalt, cu o postură dreaptă, regală, dar cu o blândețe ciudată în ochi, rar întâlnită în sângele regal. Avea pielea caldă, brun-aurie, trăsături sculptate: o bărbie fermă, pomeți înalți, și ochi căprui-închis cu irizații aurii, care priveau cu o intensitate calmă. Părul său negru, ușor ondulat, era strâns la spate, iar fruntea îi era încadrată de o bentiță de aur alb, gravată cu simbolul soarelui și al lotusului. Îmbrăcămintea sa era o tunică lungă, brodată cu fire de aur, peste care purta o eșarfă ceremonială roșu rubiniu, cu margini grele, decorate cu pietre semiprețioase. Sandalele regale îi lăsau gleznele ușor descoperite, însemnate cu un fir de henna protector.

Dar ceea ce impunea cel mai tare era tăcerea lui. Nu era niciodată agitat. Nu ridica vocea. Dar în ochii lui se aprindea focul unei iubiri care nu putea fi rostită liber.

Dansul memoriei. Dansul începu. Tobele băteau ritmic, grav. Mișcările Amirei nu erau doar grațioase, ci transmiteau un limbaj pe care corpul ei îl rostea de parcă l-ar fi știut

dinainte de a învăța să meargă. Era un dans al iubirii. Un dans în care „ea” îl chema pe „el”. Îl întreba. Îl rechema dintr-un alt timp.

Tobele băteau lent, adânc, ca o bătaie de inimă a pământului. Sunetul sitarului plutea ca un fir de mătase peste aerul cald. Dincolo de coloanele grădinii interioare, Amira pășea în cerc, ușor, ca o adiere de vânt sacru. Aryan o privea. La început, doar curios. Era obișnuit cu dansatoarele. Cu spectacole. Cu frumusețea oferită ochilor săi. Dar acum... ceva era diferit. Nu era doar frumusețea Amirei. Era felul în care corpul ei spunea o poveste veche, pe care el simțea că a trăit-o. Fiecare pas, fiecare gest, fiecare unduire de braț era o limbă străveche pe care Aryan o înțelegea... fără să o fi învățat vreodată.

Când Amira a ridicat brațele către cer, cu palmele îndreptate în sus, Aryan a simțit o căldură în piept, o vibrație subtilă. Nu era dorință. Era un fior „de acasă”. Ochii i s-au oprit pe fața ei – chipul senin, cu trăsături delicate, ochii mari, plini de lumină interioară, buzele moi, dar ferme. Și mai ales acea privire care părea să nu se adreseze nimănui și totuși... doar lui.

Într-un moment, când ea s-a oprit din dans și l-a privit direct, timpul s-a dilatat. Inima lui Aryan a bătut o dată... și s-a oprit. Apoi a început din nou. Altfel. Mai adânc. „Am mai privit-o. Nu aici. Nu azi. Dar știu cum se mișcă. Cum respiră.

Cum tace.” Dansul ei părea să-l dezbrace de titluri, de sânge regal, de mândrie. Se simțea mic în fața acelei prezențe. Ea era un altar viu. Și el... un om care se prosternă fără să-și dea seama.

Amira s-a învârtit, apoi s-a oprit în poziția finală: un genunchi jos, fruntea ușor plecată, mâinile unite în mudra sacră. Aryan nu putea respira. Era frumosul absolut. Grația întrupată. Dar nu se îndrăgostise de trupul ei. Ci de sufletul care pulsa prin fiecare gest.

„Ea nu dansează pentru mine. Și totuși... mi-a vorbit. M-a chemat. M-a găsit.” În acel moment, Aryan a știut. Nu va mai iubi altă femeie. Și nicio femeie nu va mai putea fi, pentru el, întregul. Pentru că el tocmai și-a amintit: Fusese al ei... dintr-o altă viață. Și tocmai a regăsit-o. Aryan o privea fără să clipească. În ochii lui se citea recunoașterea fără explicație. Dar și durerea de a nu putea răspunde.

Când dansul s-a încheiat, Amira s-a oprit cu inima în gât. A vrut să pășească spre el, dar atunci, un glas tăios a strigat din umbră. Un bărbat cu privire tăioasă, îmbrăcat în haine de soldat regal, s-a apropiat în grabă. Avea pe frunte un semn marcat cu henna – simbol al Rahu, planeta umbrelor și a dorințelor karmice întunecate.

– Ea nu-i pentru tine, a spus, privindu-l pe Aryan.

– Dansatoarea aceasta e promisă templului. E ofrandă. Nu-ți aparține.

Și atunci... Elara a înțeles. Că iubirea aceea era iarăși interzisă. Iar soarta ei... fusese deja hotărâtă de stele.

După prima seară, în care ochii lor s-au atins pentru o clipă, iar Aryan a simțit cum tot destinul i se rearanjează, nu i s-a mai permis să o vadă în afara ritualului sacru. Pentru că ea era dansatoare templului. Iar el, prințul unei caste regale. Legile erau clare. Nu avea voie să vorbească. Nici să se privească prea mult. Nici să se atingă. Nici să se întâlnească în ascuns. Dar dansul sacru... nu putea fi interzis.

Așa că, o dată la trei seri, în curtea cu fântâni și flori de noapte, Amira dansa. Și el, Aryan, era acolo. Stând în tăcere, ca orice alt nobil... dar cu inima deschisă ca o rană.

Dansul ei era singurul limbaj pe care avea voie să-l rostească. Prin mișcările mâinilor – îi spunea dor. Prin rotirea în cerc – îl chema. Prin bătaia piciorului în podea – îi striga sufletul. Prin arcuirea gâtului – îl ierta pentru că nu putea vorbi.

Aryan nu o atingea niciodată. Nu îndrăznește. Dar în fiecare dans, își imagina că o cuprinde în gând, că îi ține în palme energia, focul, tăcerea. O iubea fără cuvinte. Fără promisiuni. Fără viitor. Doar în acel prezent sfânt, de fiecare dată când ea dansa, el trăia.

Și într-o seară, după un dans de foc, când Amira se opri cu genunchii plecați și palmele unite în rugăciune, Aryan simți o lacrimă alunecând pe obrazul lui. Era iubire. Dar și suferință. O iubire care ardea fără să lumineze.

După fiecare dans, ea pleca în tăcere. Însoțită de o preoteasă. El rămânea. Singur între flăcările de tămâie și sunetul slab al flautului care tăcea. Știa că nu o va avea. Dar știa și că nicio altă femeie nu va dansa vreodată iubirea către el așa cum o făcea Amira.

Așa s-au iubit. Prin gesturi sacre. Prin tăcere binecuvântată. Fără atingere. Fără cuvinte. Dar cu o durere mai puternică decât orice sărut interzis.

Amira a rămas la palat trei luni. Trei luni în care, în grădinile de marmură și printre arcadele parfumate cu iasomie, aveau loc festivitățile dedicate zeitații Shiva și altor zeități – o celebrare rară, solemnă, care aducea la palat dansatoare sacre din tot regatul.

Dar ea, Amira... era dansatoarea aleasă. În fiecare zi, la apus, se desfășura câte un dans ritualic, însoțit de rugăciuni, muzică sacră, ofrande de flori și lapte de cocos. În fiecare zi, Amira dansa pentru zei și pentru Aryan, care o privea din același loc, în tăcere, cu ochii în flăcări și mâinile strânse în poală. Privirile lor erau singura atingere permisă. Tăcerea dintre ei – singurul sărut.

Zilele treceau ca un vis cu marginile arse. Nimeni nu le vorbea despre ei. Toți știau că nu se poate. Ea era dansatoare. El – prinț. Dharma ei era dansul. Dharma lui era datoria. Dar în fiecare gest, în fiecare rotire de braț, în fiecare clipă în care ea își pleca fruntea în rugăciune, Aryan simțea că jurământul se întâmplă deja, nevăzut.

La finalul celor trei luni, Amira urma să depună jurământul sacru față de Protectorul Taj Mahalului – un ritual prin care ar fi devenit păstrătoarea spiritului templului, legată pentru totdeauna de acel loc, de zei și de legile lui. Era o onoare supremă. Dar și o renunțare definitivă. Nu ar mai fi putut pleca. Amira nu ar mai fi aparținut familiei și nici nu avea voie să se căsătorească. Ar fi fost doar a templului. A dansului. A tăcerii.

Cu două zile înainte de a depune jurământul, mama ei a primit un mesaj urgent din satul lor. Tatăl Amirei era grav bolnav. Respira cu greutate. Nu mai putea vorbi. Medicul satului spunea că zilele îi sunt numărate. Când Amira a aflat, nu a spus nimic. S-a dus în camera ei, s-a așezat pe podea și a privit o oră întreagă flacăra lămpii cu ulei. Apoi s-a ridicat. S-a dus la Marea Preoteasă și a rostit doar atât:

– Trebuie să plec. Tatăl meu moare. Și eu sunt încă fiica lui.

Nu a plâns. Nu a fugit. Dar în inima ei, jurământul se rupsesse înainte de a fi rostit.

A doua zi, la răsărit, Amira a plecat din palat însoțită de mama ei. Îmbrăcată simplu, cu sariul alb al fiicelor în doliu spiritual. În spatele ei, palatul era tăcut. În fața ei, drumul era gol. Doar o siluetă o urmărea din umbră, de după un paravan de marmură. Aryan. El nu avea voie să o oprească. Nu avea voie să o urmeze. Nu avea voie să o iubească. Dar tot ce simțea... era că o pierde. Din nou.

După plecarea Amirei, palatul deveni o cutie de marmură rece. Apele fântânilor sunau gol, florile uscate nu mai miroseau, iar muzica de seară părea doar un ecou fără trup. Aryan mergea în fiecare zi în curtea unde avea loc dansul sacru. Se așeza în același loc, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Dar nu mai era nimeni care putea să îi aducă fericirea prin dansul ritualic.

În primele zile, Aryan nu vorbea cu nimeni. Refuza mesele, întâlnirile, chiar și rugăciunile din templu. Se închidea în camera lui, lăsând lămpile stinse și ferestrele închise. Pe biroul său din lemn de santal, o floare uscată de iasomie – ultima căzută din părul Amirei în seara dinaintea plecării – rămăsese neschimbată. Nu o atingea. Doar o privea. Noaptea, se întorcea din somn cu fruntea transpirată, cu pieptul greu. O visa. Dansând. Tăcând. Privindu-l cu acel „te știu” care-l sfâșia.

„Unde ești acum? Cine te mai privește? Cine îți mai citește rugăciunea din mișcare?”, se întreba în șoaptă Aryan.

Într-o dimineață, Aryan intră singur în templu. Își scoase mantia regală, se așeză pe genunchi în fața altarului central și spuse cu voce joasă, tremurată:

– Zeule Shiva, iartă-mă. Mi-ai dat o iubire care nu poate fi trăită. Și mi-ai cerut să trăiesc fără ea.

Tăcerea îl strângea în piept. „Dacă iubirea aceasta e pedeapsa mea, o voi purta. Dar nu-mi cere să o uit. Nu pot. Nu vreau. Nu știu să fiu fără ea.”

Aryn a început să o caute în gesturile altora. În cântecele dansatoarelor, în fumul de tămâie, în sunetul tobelor. Niciuna nu era ea.

Într-o seară, a urcat în turnul înalt al grădinii și a privit spre direcția satului ei. Nu știa cât de departe era. Dar simțea că acolo, printre câmpurile de orez și casele mici, bătea inima lui, în alt trup.

În a șaptea noapte de după plecarea ei, Aryan a spus doar atât, în fața tatălui său:

– Vreau să merg la ea. Să-i cer mâna. Să fie soția mea. Nu preoteasă. Nu dansatoare. Soția. A mea.

Tatăl l-a privit lung, fără să răspundă. Doar a zâmbit scurt. Un zâmbet pe care Aryan nu l-a uitat. Pentru că ascundea ceva. Ceva ce nu avea să fie iubire. Ci putere.

Așa s-a născut decizia. Și călătoria spre casa Amirei. Și spre începutul sfârșitului.

Regele decide

„Uneori, cel mai cumplit blestem al iubirii e să taci când sufletul tău țipă.”

Drumul până la satul Amirei a durat două zile. Regele și prințul Aryan călătoreau într-un convoi regal discret, cu câțiva gardieni, medici personali și două care trase de cai albi. Aryan mergea în prima caleașcă, tăcut, cu inima aprinsă. Regele, în a doua, cu un aer senin și calculat.

Ajunși în sat, au fost întâmpinați cu plecăciuni și respect. Familia Amirei, deși umilă, fusese informată în prealabil că fiul regelui avea să vină în vizită. Nu știau adevăratul motiv.

Când Amira a ieșit din casă, îmbrăcată în sari alb cu margini aurii, cu părul împletit simplu și o floare de iasomie la tâmplă, regele a simțit că îi fuge aerul din piept. Privirea lui s-a oprit pe trupul zvelt, dar delicat, pe chipul de lumină, pe ochii mari, calzi, în care nu era nici o urmă de trufie. Amira se înclină ușor în fața lor, cu palmele împreunate, fără să privească direct. Respect. Umilință. Tradiție. Dar tocmai acea feminitate tăcută, acea forță blândă... l-au vrăjit. „Această femeie trebuie să-mi aparțină.” A fost un gând. Clar. Irevocabil. Și a decis pe loc.

Regele a pășit cu o autoritate calmă, fără grabă, dar cu acea siguranță a omului care știe că nimic nu i se refuză. Avea aproape 50 de ani, dar timpul nu-i luase din forță – dimpotrivă, îi adăugase o noblețe virilă, greu de ignorat. Statura lui era impunătoare, cu umeri lași, un piept puternic, spatele drept. Chipul tăios, cu maxilar bine conturat, o barbă scurtă, neagră cu fire argintii care îi sublinia bărbăția. Tenul său era brun-auriu, neted, cu acea strălucire sănătoasă a sângelui regal. Avea ochii negri, pătrunzători, cu o privire adâncă și rece, dar fascinantă. Când te privea, simțeai că îți citește intențiile, nu doar gesturile. Părul lui des și negru, pieptănat impecabil sub un turban regal din catifea vișinie, înfășurat cu o bandă de aur masiv, decorată cu un smarald central, simbolul puterii dinastiei. Purta o tunică lungă de brocart auriu, grea, căptușită cu mătase roșie, iar peste ea o pelerină regală din catifea verde-închis, brodată cu fir de aur și fire de argint, reprezentând leul sacru – simbolul autorității și al soarelui. Pe mâini, brățări late de aur cu pietre prețioase – nu ca podoabe, ci ca semne ale statutului. Pe degetul arătător – un inel cu rubin sângieriu, despre care se spunea că îl protejează de trădări.

Vocea regelui era joasă, gravă, ca a tobelor mari. Nu ridica tonul, dar atunci când vorbea, tăceai. Avea un farmec greu, hipnotic. Unii spuneau că a fost foarte frumos în tinerețe. Acum era mai mult decât atât: Era periculos de atrăgător.

Când a văzut-o pe Amira, nu a clipit. Dar pupila i s-a dilatat ușor – un semn tăcut al dorinței. „O femeie ca ea... nu se oferă unui băiat. Se așază lângă un rege”, Așa gândea regale și așa a decis.

Înăuntru, tatăl Amirei – slăbit, palid, respirând greu – stătea întins pe o rogojină curată. Regele i-a zâmbit și, cu o voce domoală, a rostit:

– Ești norocos, bătrâne. Ai o fiică care ar putea schimba un regat. Am venit cu fiul meu... Dar am să-ți spun cu sinceritate ce simt. Vreau să o iau pe Amira cu mine. Ca soție. Ca regină.

Camera a amuțit. Aryan a înlemnit. Amira a rămas nemișcată, cu privirea în pământ. Tatăl ei, copleșit, a încercat să ridice capul, dar nu a reușit.

– Majestate... dar ea...

Regele a ridicat mâna, întrerupându-l cu blândețe teatrală.

– Îți ofer nu doar onoare, ci și avere. De trei ori mai mult decât ai fi primit vreodată. Și un dar pe care nu-l poate refuza nimeni: Te iau cu mine, la palat. Medicul meu personal te va îngriji. Te vei face bine.

Amira își simțea trupul rece. Nu putea vorbi. Nu avea voie. Nu i se cerea părerea. Privirea lui Aryan o căuta pe a ei. Disperat. Mut. Dar nu puteau spune nimic. Pentru că a vorbi

ar fi fost o crimă împotriva ordinii divine. Ea era o dansatoare. El era prinț. Regele era legea. Iubirea nu conta. Dar, se stingea, viu, în tăcere.

La plecare, s-au urcat în trăsurile separate. Amira în cea din față, cu două slujitoare. Aryan – în cea din spate. Regele pe cal, în frunte, zâmbind larg. În drum spre Taj Mahal, vântul mișca perdelele ușoare ale trăsurii Amirei. Ea privea cerul. Nu plângea. Nu clipea. Nu a spus un cuvânt. Dar în sufletul ei, începea planul. Un gând mut, dar clar: „Nu voi fi a lui.”

Ceremonia destinului

„Uneori, sufletul tace, dar trupul trebuie să danseze în fața zeilor”

Zilele care au urmat sosirii la palat au fost un vârtej de mirese, culori, broderii, invocații și pregătiri. Se anunțase în tot regatul că dansatoarea sacră Amira urma să devină soția regelui. O alegere rară, dar declarată drept voință divină. Se spunea că zeii o binecuvântaseră prin dansul ei și că frumusețea și harul ei meritau tronul. În realitate, Amira nu fusese întrebată nimic. I se oferise tăcerea drept răspuns. Și un viitor în cușcă de aur.

La palat au început pregătirile pentru ceremonie. În grădinile palatului, femeile din haremul regal croiau și împodobeau rochia nupțială: un sari roșu aprins, din mătase grea, brodat

cu fir de aur și sute de pietre prețioase mici, safire, smaralde, perle și rubine. Fiecare cusătură era însoțită de o rugăciune. Rochia urma să fie prinsă pe trupul miresei cu un cordon din aur masiv, iar la gleznă urma să îi fie legați clopoței de argint, simbol al ofrandei sacre.

Într-o cameră separată, femeile mai în vârstă i-au pictat mâinile și picioarele cu hena ceremonială, timp de două zile. Desenele erau complicate, delicate: flori de lotus, ochi sacri, valuri și simboluri ale zeiței Lakshmi – protectoarea iubirii și a belșugului. Pe frunte, i-au aplicat cu grijă bindi-ul regal, o piatră mică, roșie, încadrată în aur, ca semn al apartenenței la coroana regală. În păr i-au prins trandafiri roșii și mărgele albe, împletite cu grijă. La gât i-au pus colierul regal, o bijuterie veche, grea, moștenită de la prima regină.

În templul din curtea palatului, se înălța un altar decorat cu petale de crizantemă, tămâie, lapte sfânt și lămpi cu ulei. Se ridicaseră arcade de mătase, iar sus, deasupra locului unde urma să fie oficiată cununia, fusese întins un baldachin din țesătură alb-aurie, cu simbolul soarelui – semn al uniunii regale.

Amira stătea pe un divan, în camera pregătirilor. În jurul ei era forfotă, cântece, zâmbete, parfumuri dulci. Înăuntrul ei era liniște dureroasă. Privea mâinile desenate cu hena. Le simțea străine. Cândva, mâinile acelea dansau pentru el.

Pentru Aryan. Acum... se învârteau în jurul unei promisiuni care nu fusese a ei.

O servitoare i-a oferit un ceai cald, apoi i-a spus cu blândețe:

– Ești atât de frumoasă... Regele te iubește. Vei fi o regină onorată.

Dar Amira nu voia onoare. Voia libertate. Voia să-și rostească iubirea. Voia să fugă. Dar n-avea cum. Nu aici. Nu acum. „Dacă nu pot fugi, atunci voi alege moartea, nu umilirea. Căci viața fără adevăr e doar o repetiție a durerii.”

„Zei nu au întrebat-o dacă vrea. Doar au aprins flăcările. Și i-au cerut să zâmbească în timp ce arde.”

Sosise ziua ceremoniei. La răsăritul Soarelui, templul fusese curățat cu apă de trandafiri și lapte sfânt. Podelele din marmură lucioasă străluceau în lumina slabă a dimineții, iar preoții rosteau mantre lente, cu voci adânci, monotone, care păreau mai mult chemări decât rugăciuni.

Deasupra altarului, o coroană de flori proaspete, agățată de baldachinul auriu, tremura ușor în briza sacră. Amira pășea încet, cu trupul greu de bijuterii și ochii uscați. Rochia roșie cu fir de aur îi cădea în valuri grele până la glezne, iar clopoștii de argint de la picioare sunau ca o elegie discretă. Părul îi era împletit cu trandafiri și perle. Pe umeri, sariul strălucea în lumina flăcărilor. Mâinile – acoperite complet în hena simbolică, iar pe frunte, bindi-ul regal sclipea tăcut.

Totul părea desprins dintr-un vis. Un vis al altcuiva. Pentru că Amira nu visa nimic. Doar mergea. Pas cu pas. Spre un viitor care nu era al ei.

Regele o aștepta lângă altar. Îmbrăcat în tunica lui de ceremonie alb pur, cu margini brodate în aur. Purta pe umeri o pelerină lungă din catifea grea, verde-închis, iar turbanul îi era încoronat cu piatra regală – un topaz imens prins în aur. Avea o aură impunătoare. Nobilă. Și totuși... în ochii lui nu era căldură. Ci posesie. Dorință. Putere.

Amira simțea că tălpile îi ardeu. Nu de podeaua caldă. Ci de adevărul care o părăsea cu fiecare pas. Ritualul începu. Mantrele învăluiau aerul. Preoții rosteau invocații. Se presăra orez alb pe jos, petale de trandafir în jurul lor, și se aprindeau lumânări mici în cerc.

În timp ce Amira repeta jurămintele, cu voce joasă, aproape mecanică, undeva în spate, printre stâlpii templului, o siluetă stătea nemișcată în umbră. Aryan.

Prințul fusese lăsat să asiste. Dar nu avea voie să se apropie. Nici să fie văzut. O privea. Și fiecare cuvânt rostit de ea – „Da” – îi rănea inima ca o lamă. Știa că nu e pentru el. Știa că o pierde. Și nu putea face nimic.

Când regele i-a prins încheietura cu brățara de aur, semn că devine soția lui în fața zeilor, Amira a simțit cum o parte din ea se rupe, definitiv. Dar nu a scos niciun sunet. A rostit

cuvintele, a plecat fruntea, și a zâmbit. Zâmbetul unei regine. Dar inima unei femei moarte.

La finalul ceremoniei, preoții au spus:

– Uniți sunteți prin voia zeilor și a legii.

Urma noaptea nunții, dar Amira avea un alt jurământ. Tăcut. Mortal. Ales de ea, nu de zei.

„Dacă trupul meu ți-a fost dăruit cu forța, atunci lasă-mi dreptul să-mi aleg sufletul”, a spus șoptit Amira, fără să o audă nimeni.

Noaptea coborâse peste Taj Mahal. Cerul era limpede, iar Luna părea că are un altar în camera nupțială a palatului regal. O mie de lămpi cu ulei ardeau slab în interiorul dormitorului. Pereții erau acoperiți cu țesături grele, în roșu și auriu, iar podeaua fusese presărată cu petale de trandafir proaspăt, santal măcinat și scorțișoară.

Aerul era cald. Parfumat. Și aproape dulceag, ca o capcană. Totul era frumos. Prea frumos. Pe patul lat, cu baldachin de mătase, fusese așezat un coș de ofrandă. Înăuntru, acoperit cu o pânză subțire de borangic, aștepta ea. Cobra. Plătită și adusă în secret de un servitor pe care Amira îl convinsese cu lacrimi și argint.

Amira intră singură în cameră. Purta o cămașă de noapte din mătase albă, lungă, cu broderie aurie la gât și la manșete.

Părul îi era desfăcut, căzând pe spate ca un val negru. Măinile îi tremurau, dar pașii erau fermi. Privi patul. Flăcările. Apoi se opri în fața oglinzii mari. Se privi pentru o clipă și își șopti:

– Nu e moartea. E alegerea. E libertatea mea.

Se apropie de coș. Cu gesturi lente, ridică pânza. Cobra se trezi. Strălucitoare, încolăcită, vie. O frumusețe rece. Un simbol perfect pentru ceea ce urma să fie. Amira se așează pe marginea patului, își trase mână de pe umărul stâng, și apropie brațul de gura coșului. Nu se rugă. Nu plânse. Nu oftă. Cobra o mușcă. Durerea a fost scurtă. Fierbinte. Apoi... liniște.

Amira se lăsă pe spate, cu ochii deschiși către baldachin. În jurul ei, lumânările ardeau tăcut. Florile nu-și schimbaseră mirosul. Dimineața, servitoarea a găsit-o întinsă, cu un zâmbet liniștit. Cu o floare de trandafir în mână. Și o lacrimă uscată pe obraz.

Așa s-a încheiat viața Amirei – cea mai frumoasă dansatoare, care a iubit un prinț și a murit regină. Nu în fața poporului, ci în fața zeilor și a libertății ei interioare.

Trezirea

„M-am trezit cu sufletul ca o rană deschisă. Nu de azi. Ci dintr-o viață pe care am murit-o în tăcere.”

Elara deschise ochii lent, cu pleoapele grele ca după o noapte de plâns. Respirația îi era superficială, iar pieptul... parcă o ardea din interior. Pentru o clipă, nu mai știa în ce lume e. Camera era luminată difuz, perdelele albe fluturau ușor în adierea dimineții. Thor, pisiul negru, stătea pe pervaz, privind fix câmpul de afară.

Trupul era acasă. Dar sufletul... încă nu se întorsese complet. Elara duse o mână la piept. Simțea acolo un gol. Dar nu era durere fizică. Era ceva mai adânc. Mai vechi. Încet, se ridică din locul de meditație. Picioarele îi erau amortite. Se îndreptă spre fereastră și privi afară. Zăpada era curată, neatinsă. Iar în depărtare, cinci căprioare se mișcau tăcut, căutând hrană în liniștea iernii. „Cinci vieți. Cinci destine. Poate... cinci fragmente din mine”, spuse Elara cu voce joasă.

Elara închise ochii. Vedeă din nou sariul roșu. Hena pe mâini. Clopoștii. Zâmbetul din noaptea nunții. Și veninul. Și iubirea care nu a putut fi rostită.

– Aryan... rosti numele în șoaptă.

Și imediat chipul lui Caius îi apăru în minte, așa cum era acum – matur, tăcut, cu o noblețe vie în privire. Era el.

Întotdeauna fusese el. „Te-am iubit fără să te am. M-am sacrificat fără să știi. Și acum... suntem aici. Încă în tăcere.” Se duse la birou, deschise jurnalul și, cu mâna tremurândă, scrise: „Am fost Amira. Am murit regină, dar trăiesc femeie. Iubirea nu m-a uitat. Nici eu nu-l voi uita pe el.”

Pe noptieră, piatra sacră părea să pulseze slab, ca o inimă adormită. Elara o atinse. În acel moment, o caldură blândă îi urcă pe coloană, în spate, până în ceafă. Ca o mângâiere invizibilă. Și o voce tăcută, din adâncul memoriei celeste, îi șopti: „Nu ne-am spus ultimul cuvânt.”

Capitolul III

Înțelepciunea care nu a uitat

„Ce-am iubit în alte vieți, ne caută în biblioteci și visuri.”

În zilele ce au urmat, Elara nu mai era aceeași. Mergea la birou, își bea cafeaua cu lapte, se ocupa de îndatoririle zilnice, dar în interior, simțea o lumină nouă. O întrebare care nu se stinge. Seara, când ajungea acasă, aprindea o lumânare, își punea muzică clasică indiană în surdina, își acoperea umerii cu un șal și deschidea cărțile vechi – pe unele le citise în adolescență, altele o așteptau nevăzute pe rafturi.

În liceu, fusese pasionată de filosofie. Socrate, Platon, Aristotel – o fascinaseră cu ideea de „adevăr interior”, de adevăr care nu poate fi învățat, ci reamintit. „Subiectivismul obiectiv” – noțiunea care i-a deschis atunci mintea către Marx, dar și către gândirea esenței, nu a formei. Apoi citise Vedele. Le înțelesese mai mult intuitiv decât rațional. Bhagavad Gita, cu dialogul sacru dintre Arjuna și Krishna, o lăsase cu un sentiment de "știu, dar nu știu de unde". Mahabharata – epopeea care o făcuse să viseze temple, să miroasă scorțișoara și sângele luptelor karmice.

Elara găsisese o librărie veche, ascunsă într-o curte liniștită, cu geamuri rotunde și miros de pergament. Nu era pe hartă. Nu avea nume la intrare. Intrase atrasă de o intuiție. Înăuntru, o

bătrână cu părul alb prins într-un coc și mâini subțiri. O privea de parcă o cunoștea.

– Te așteptam, fiică de dincolo de timp.

Vocea ei era joasă, ca un clopot mic.

Elara:

– Mă așteptați... pe mine?

– Nu pe tine. Pe întrebarea ta. Ai venit cu ea în ochi. Așază-te.

Bătrâna trase o carte mare, legată în piele, și scoase o hartă astrologică gravată în metal subțire.

– Știi unde e Guru în harta ta, fiică?

Elara clătină ușor din cap.

– În casa a cincea, rosti bătrâna.

– A iubirii. A creației. A sufletului în formă pură.

„Guru în casa a cincea, fiica mea... înseamnă că iubirea ta nu este pentru lume, ci pentru cer. Nu ți se va da ușor. Nu va fi pământescă. Va fi rară. Odată. Poate de două ori. Dar niciodată simplă. Te va arde. Îți va dezgoli toate fricile. Și apoi, îți va lăsa lumina.”, îi spuse bătrâna.

Elara simți cum pielea i se înfioară.

– Și dacă o iubire ca aceasta nu se împlinește niciodată? întrebă.

– Atunci nu s-a pierdut. S-a sfințit.

– Sfințit?

– Da. Iubirile mari, fiică, nu sunt pentru tine. Sunt prin tine. Pentru ceilalți. Pentru lume. Ca să înveți, să crezi, să vindeci. Acele iubiri care nu se consumă în pat... devin poezie. Rugăciune. Dans. Ritual. Și prin tine, ele ating alte suflete.

Elara lăsă capul jos. Simțea că adevărul spus acolo nu era nou. Ci doar... confirmat.

– Și dacă simt că l-am regăsit? Că e el, același?

– Atunci păstrează focul viu. Dar nu cere să te încălzești cu el. Ești făclie, nu flacăra. Tu arzi pentru cei care nu știu că iubirea poate fi așa.

În clipa aceea, Elarei îi apăru o imagine în minte: un dans sacru, un altar de piatră, și el – Aryan – privind-o tăcut. Atunci înțelese: iubirea ei nu era doar un dor. Era o misiune. Dar acum... Acum totul revenea cu sens.

Când s-a întors acasă Elara a luat jurnalul. Cu inima deschisă și mâna ușor tremurândă, așază gândul pe hârtie — nu ca o concluzie, ci ca o dezvăluire intimă, blândă și luminoasă, venită din straturile adânci ale sufletului. Jurnalul devine

altarul tăcerilor ei, iar cuvintele — dansul nerostit al adevărului aflat. Elara și-a scris gândurile în jurnal: Liniște. O liniște vie. Astăzi am înțeles. Nu iubirea doare. Ci dorul după o iubire care nu se poate consuma în această viață. Mi s-a spus că Guru e în casa a cincea din harta mea. Mi-a spus o bătrână pe care o știam fără să o fi întâlnit. Dar o știam. „Iubirea ta nu este pentru lume, ci pentru cer.” Cuvintele acelea mi-au intrat în corp ca o sabie caldă. Le-am recunoscut. Le-am purtat mereu, dar nu știam cum se numesc.

Caius... Este aici. Este acum. Dar nu e pentru mine. Nu în trup. Nu în viața aceasta. Și totuși, el este în toate viețile mele. Și atunci am înțeles: Scopul nu e să-l am. Ci să-l iubesc fără condiții. Să-i fiu lumină, de departe. Să nu-l opresc. Să nu-l cer. Să-l binecuvânteț — tăcut. Pentru că iubirea adevărată nu cere formă. Ci adevăr. Și eu îl iubesc cu tot adevărul pe care îl port în oase, în sânge și în tăcerile dintre cuvinte. M-am întrebat: Ce fac cu această iubire? Răspunsul e simplu: O trăiesc. În poezie. În dans. În ochii mei când privesc lumea. În blândețea mea pentru ceilalți. Și da — în tăcerea mea, când mă gândesc la el. A fost al meu. Cândva. Acum... e al drumului său. Iar eu... sunt făclia care îi va arde în urmă. Și e suficient.

Seara, Elara stătea în fața focului, cu un carnet de notițe în brațe. Pe o pagină a notat simboluri și idei sacre care o chemau:

Karma – lanțul acțiunilor și consecințelor. Fiecare alegere... o țesătură în viața viitoare.

Dharma – scopul sacru al sufletului. Rolul interior, nu cel dat de societate.

Samsara – ciclul vieților și morții, nașterii și renașterii.

Moksha – eliberarea din ciclul suferinței.

Purva punya – meritele adunate din viețile anterioare.

Lakshmi și Vishnu – iubirea eternă, în forme divine.

Radha și Krishna – iubirea care nu poate fi trăită în lume, dar care este întregă în spirit.

Nu toată iubirea e făcută să locuiască sub același acoperiș. Unele iubiri au fost create să înalțe, nu să adăpostească. Așa a fost iubirea dintre Krishna și Radha. Krishna, întruparea divinității, zeu al frumuseții, al muzicii și al iubirii, cânta la flaut în pădurile Vrindavanului. Radha, o păstoriță simplă, îl auzea în fiecare seară. Nu se vedeau. Dar sufletele lor se recunoșteau prin sunet. Când s-au întâlnit pentru prima dată, lumea s-a oprit. Nimeni nu i-a învățat ce înseamnă iubirea. Ei și-au amintit-o. Krishna era al tuturor. Dar Radha... era a lui. Și el – al ei. Într-un mod pe care nimeni nu-l putea atinge sau înțelege.

Dar Radha și Krishna nu s-au căsătorit niciodată. Pentru lume, iubirea lor a rămas neterminată. El avea să plece. Să

împlinescă alte misiuni. Să poarte coroana, să trăiască dharma sa regală. Radha a rămas. Dar nu s-a sfârșit în ea. Ea a devenit inima iubirii. Iubirea pură. Fără cerere. Fără final. Fără trup. Dar cu tot spiritul. Se spune că atunci când Krishna închidea ochii în meditație, Radha trăia în inima lui. Și când Radha dansa singură în zori, Krishna respira în pasul ei. Ei n-au fost împreună. Dar n-au fost niciodată separați. Iubirea Radhei și a lui Krishna a devenit simbolul suprem al uniunii divine. Nu pentru că s-au ținut de mână, ci pentru că nu au avut nevoie.

Elara citi legenda și, în tăcere, înțelese: „Iubirea mea cu Caius e o Radha și Krishna. Nu trebuie să fie trăită, ca să fie întregă. Ea există, pentru că arde. Și pentru că nu cere nimic.”

Gândul Elarei alunecă înspre Caius. „Caius este Krishna al meu? Sau Arjuna, cel pe care trebuie să-l eliberez prin iubire?” Gândul era clar acum. Nu era un simplu profesor, o amintire din tinerețe. Era cheia. Nu știa cum, dar îl va întâlni din nou. Viața nu arde atât de tare un jurământ vechi fără să-l vindece într-o zi.

Într-o sâmbătă dimineață, ieși din casă și intră într-o librărie de nișă. O tânără cu privire blândă îi zâmbi și-i spuse:

– Am primit azi o carte rară. Despre legătura dintre Radha și Krishna. Dar nu e doar poveste mitologică... ci și ghid

inițiativ. E scrisă ca pentru cineva care își caută iubirea sacră. Elara simți un fior. Cartea o aștepta. Ca și el.

Privirea care caută adevărul

„Nu vreau să mă atingi. Vreau doar să știu dacă, înăuntru, mai ești tu.”

Elara se trezise devreme. Ceva în aerul acelei dimineți îi dădea fiori ușori pe ceafă, semn că energia zilei era importantă. Nu era agitată. Dar simțea în stomac o emoție adâncă, tăcută – un ecou de „se apropie”.

Se hotărâse. Avea să-l vadă. Nu întâmplător. Ci cu intenție. Deschise laptopul, accesă site-ul facultății și, după câteva minute, găsi orarul. Caius avea seminar miercuri, de la ora 16:00, în corpul B, etajul 2. Ridică telefonul și apasă un fost coleg de doctorat, acum profesor:

Elara:

– Bună, Andrei! Mă bucur că am reușit să te prind...

Ascultă, m-am gândit să trec săptămâna asta pe la voi, la facultate. Aș vrea să te salut, poate bem o cafea, schimbăm câteva idei. Ești liber miercuri, pe la patru?

Andrei:

– Sigur că da! Perfect. Sunt chiar în corpul B atunci. Trec pe la birou?

Elara:

– Da, aş prefera... Ştiu că la ora aia e şi profesorul C. pe acolo. Ar fi o ocazie bună să-l salut după atâţia ani.

Andrei, ușor amuzat:

– Ah, Caius... da, e pe holuri mereu după seminar. Cred că o să se bucure să te vadă.

Elara:

– Poate. Sau... o să simtă ceva ce nu o să spună. Ne vedem atunci, Andrei. Mulţumesc.

Miercuri. Ora 15:55.

Elara urcă scările cu paşi calmi, îmbrăcată într-un palton lung, elegant, culoarea vinului roşu. Pe dedesubt, o bluză din mătase neagră şi o fustă în cloş. Nu era ostentativă. Dar radia. Intră pe coridor. Simţi imediat vibraţia lui. Caius ieşea din sală exact atunci. Ochii lor s-au întâlnit. Pentru o clipă, lumea a încetat să se mişte. Caius avea aceiaşi ochi calzi, dar mai oboşiţi, poate mai protejaţi de o mască subtilă. Elara era deschisă, senină, dar cu o privire care pătrundea prin orice zid.

Caius supuse cu ovoce ușor surprinsă:

– Elara... Nu mă așteptam să te văd.

Elara zâmbi discret:

– Nici nu trebuia. M-am gândit că e timpul să ne salutăm. Au trecut... 25 de ani?

Caius:

– Timpul trece... dar nu totul se uită.

Pentru o clipă, nu au spus nimic. Elara îl privea direct, calm. Cu ochi de femeie care nu cere nimic. Dar vede tot. Îi studia energia, privirea, tensiunea din maxilar, respirația. Căuta răspunsul în vibrația dintre ei. Și simți. Sub cuvinte, sub politete, sub ziduri – acolo era. O iubire care se ținea închisă de frică.

Elara spuse cu voce joasă, aproape ca un gând:

– Ce ați făcut cu ce nu ați spus niciodată?

Caius i-a răspuns cu ezitare, aproape într-o șoaptă:

– Am pus într-o cutie... și am ascuns-o.

Elara:

– Atunci... eu am venit doar să văd dacă mai e acolo.

Și a văzut. În ochii lui tăcerea nu era un gol. Era prea plină. În câteva secunde, citise sufletul lui. Fără atingere. Fără declarație. Fără speranță. Dar cu adevăr.

Elara a zâmbit trist:

– Atât aveam nevoie. O să cobor acum. Am treabă în oraș.
Dar... vă mulțumesc.

Caius:

– Pentru ce?

Elara:

– Pentru că încă nu ați uitat. Chiar dacă nu ați spus.

Ea plecă. Pașii ei răsunau egal, ușor. Dar inima...îi bătea
înapoi în altă viață. Știa acum. Nu se înșelase. Iubirea lor nu
murise. Doar... era interzisă de alt legământ.

Legătura nevăzută

„Există iubiri care nu se consumă. Se înalță. Și devin lumină
între două inimi care se cheamă în tăcere.”

După întâlnirea cu Caius, Elara nu plânse. Dar simți în piept
o vibrație continuă. Ca un curent cald între stern și coloană.
Ca o prezență subtilă care nu pleca. Înțelegea acum: Nu îl
mai iubea ca femeie. Îl iubea ca suflet. Și acea iubire nu avea
nevoie de atingere. Ci doar de prezență tăcută. De acceptare.
De înțelegere.

Seara, Elara aprinse o lumânare verde – culoarea chakrei Anahata – și începu să scrie: Anahata – chakra inimii. Punctul din piept unde sufletul respiră. Locul unde iubirea nu cere nimic. Doar există. În compasiune. În adevăr. În vibrație curată.

Elara simțea că legătura cu Caius se activa prin inimă. Nu era o obsesie. Nu era un atașament. Era... o undă. Un acord subtil.

Citind din textele sacre ale tantrismului și ale șivaismului, a descoperit mențiuni despre „relațiile karmice ale inimii”, legături formate în vieți anterioare, prin jurăminte făcute în spații sacre, în temple, în foc sau în dans.

O legendă i-a atras atenția: Legenda „Inimilor albastre” din Kashmir.

Se spune că în vechime, în munții Kashmirului, trăiau femei-preotese și bărbați-războinici care se legau prin inimă, nu prin trup. Ei nu se atingeau niciodată. Nu dormeau împreună. Nu se căsătoreau. Dar când una dintre inimi bătea mai tare, cealaltă o simțea, chiar și la kilometri distanță. Când o inimă suferea, cealaltă tresărea. Când o inimă iubea... cealaltă se aprindea. Iar când unul dintre ei murea, celălalt începea să viseze mai des. Legenda spune: „Ei nu s-au unit în lume. Dar au fost uniți în cer. Ca două flăcări care dansează fără să se atingă vreodată.”.

Elara închise cartea și șopti:

– Asta suntem noi. Eu și el. Inimi albastre. Legate de un foc pe care nu îl putem stinge... dar nici consuma.

În următoarele zile, începu să caute mai adânc: Simboluri ale iubirii spirituale în Upanișade. Corespondența dintre chakra inimii și Venus. Mituri despre Saraswati și Brahma – iubirea creației neîmplinite. Tandava – dansul cosmic al apropierii și îndepărtării dintre două energii sacre.

Elara scria, studia, medita. Nu pentru răspunsuri. Ci pentru pace. Pentru că începea să înțeleagă: Iubirea lor nu cerea o viață împreună. Ci doar o viață în care amândoi să își amintească cine sunt. Unul pentru celălalt. Chiar și în tăcere.

Capitolul IV

Pragul iernii

21 decembrie. Lumina zilei era palidă și rece, dar în inima Elarei pulsa o liniște nouă. Mergea spre casa fiicei ei cu pași egali, ținând sub braț o cutie elegantă legată cu panglică roșie. Elara urca scările casei cu gesturi calme, ca și cum fiecare treaptă o apropia nu doar de fiica ei, ci și de un colț de viață în care rădăcinile ei încă mai țineau cald.

Fiica o aștepta în prag, cu zâmbetul rotund și senin al unei femei însărcinate, cu lumina maternă deja crescută în priviri. În spatele ei, ginerele zâmbea discret, cu acea căldură tăcută a unui om care știe să fie prezent fără să ceară nimic.

Livingul era cald, cu miros de coji de portocale și ceai de scorțișoară. Dincolo de ferestrele largi, lacul sclipea în lumina moale a amurgului. Peste apă, rațele sălbatice pluteau aproape nemișcate, iar pescarușii desenau cercuri largi în aer, ca niște spirale tăcute. Totul părea o pictură vie — una care nu cerea explicații.

Elara lăsă cutia pe masă. O deschise și scoase, cu gesturi ritualice, păturica groasă de cașmir.

— Pentru tine, draga mea. Să-ți fie cald în serile lungi de iarnă, când îl vei ține pe cel mic în brațe.

Fiica îi luă darul cu ochii înlăcrimați, fără cuvinte.

Apoi, se întoarse către ginere:

— Și pentru tine, un vin bun... și o carte. Un roman despre iubiri care nu trec, ci doar se transformă.

— Mulțumesc, Elara, e... mai mult decât potrivit. — răspunse el, cu voce joasă și sinceră.

Au băut ceai, privind împreună spre lac. Nu era nevoie de povești mari. Tăcerea era o formă de iubire. În acea liniște, Elara simțea că timpul se dilata puțin — ca și cum, pentru o clipă, viața îi dădea voie să respire printre lucrurile simple.

Și poate, doar poate, acolo, între femeia care fusese și mama care era, începuse să înțeleagă că iubirea adevărată nu e despre cine rămâne. Ci despre ce lași în urmă când pleci.

Spirala se închide. Sau se deschide.

„Fiecare sfârșit de spirală este o poartă tăcută spre începutul din noi.”

Era seară târzie. Elara se întorsese acasă. În living ei, lumina era difuză, aproape lichidă. Aprinse o singură lumânare, aceea cu miros de smirnă pe care o păstra pentru momentele de limpezire. Se așeză în fotoliu și închise ochii. Nu mai era nevoie să se proiecteze în alte spații. Nu mai căuta răspunsuri. Rămăsese cu ceea ce contează: adevărul văzut cu

ochiul interior, iubirea dăruită fără pretenție, tăcerea din care se naște pacea.

În minte i se derulă imaginea lacului, pescarușii, păturica oferită, râsul ușor al fiicei. Apoi imaginea lui Caius, la masa grea, între oglinzile aurite — și contrastul era atât de clar acum, încât nu mai era loc pentru regret. Elara întinse mâna și deschise caietul. Acolo unde altădată nota versuri dureroase, acum trase o spirală simplă, curgătoare, cu linii fine, ca o amprentă subtilă a sufletului ei. În mijlocul spiralei scrise doar atât:

„Iubirea nu cere să fii văzut. Ci să fii adevărat.”

În clipa aceea, o adiere blândă îi atinse obrazul. Ca un sărut de dincolo. Sau de dinăuntru. Și Elara înțelese: spirala nu se închide niciodată. Doar se deschide mai adânc, mai tăcut, mai aproape de esență.

Timpul dintre lumi

„Pentru unii, sărbătorile sunt zgomot. Pentru alții, sunt o șoaptă între lumi.”

Zăpada căzuse liniștit, ca o binecuvântare lină peste curtea ei. Era Ajunul Crăciunului. În casă, totul mirosea a scorțișoară, mere, brad proaspăt și lumânări de vanilie. Elara nu exagerase cu decorațiunile. Bradul era simplu, cu globuri

albe și aurii, panglici de in și câteva figurine din lemn. Un înger mic din porțelan veghea în vârful.

Își petrecuse ziua făcând prăjituri și împachetând câteva cadouri pentru cei doi prieteni care veneau din când în când să o viziteze: o cutie mare cu bomboane fondante și o trusă pentru pictură și un mic obiect simbolic pentru Caius — pe care nu avea să i-l dea. Doar îl așezase sub brad, lângă o scrisoare pe care n-o trimisese niciodată. Era suficient să existe. Să fie gândul acela pus în formă. Fără pretenție.

Seara, își făcuse un ceai de portocale cu ghimbir, pusese un disc cu colinde românești și cu muzică veche de iarnă — piese instrumentale, cu harfă și clopote. A stat toată seara pe canapea, cu Thor dormind încolăcit la picioarele ei. Se gândea la copilărie. La soțul ei plecat printre stele. La toate viețile în care simțise acea iubire tăcută, veche, care începuse să o viziteze din nou. Nu a fost singura. A fost cu sine.

În noaptea de Crăciun, visase un templu. Nins. Dar cald în interior. Un brad din piatră, în jurul căruia dansau copii cu ochi de lumină. Și în spate... el. Caius. Privind-o. Zâmbind. Fără durere.

31 decembrie. Elara petrecea Revelionul în același mod: cu șampanie roz, o rochie neagră din catifea moale și o dorință scrisă pe o hârtie mică, împăturită, arsă la miezul nopții. O dorință pentru suflet. Nu pentru trup.

„În anul care vine, fie ca iubirea să rămână, chiar și dacă nu o pot atinge. Fie ca lumina să mă țină întreagă. Și fie ca toate versurile neterminate... să devină rugăciuni.”

La miezul nopții, casa era tăcută. Doar focul în șemineu trosnea ușor, și o lumânare aprinsă pe masa răspânda o flacără mică, dar vie. Elara închise ochii. Inspiră. Și zâmbi. A fost un an al amintirii. Anul care vine... va fi unul al înțelegerii.

Trecerea prin steaua dintre ani

„În miezul nopții, timpul nu curge. El se deschide.”

31 decembrie, ora 00:27.

În timp ce afară artificiile străpungeau cerul, înăuntrul Elarei era liniște deplină. Stătea pe fotoliul din living așezat lângă șemineu. Pe măsuta de lângă ea, în sfeșnic ardea o lumânare mare, roșie aprinsă de Elara în fiecare an de Revelion, ca simbol al iubirii și abundenței. Ea stătea calmă, cu ochii închiși. În jurul ei, doar tăcere. Știa. Simțea că e noaptea potrivită să coboare din nou. Timpul era fragil, ca o membrană transparentă. Iar ea... era pregătită să treacă dincolo.

Inspiră adânc. Expiră lent. Murmură în gând: „Aripi ale memoriei sacre, duceți-mă acolo unde sufletul meu a fost pur. Arătați-mi ce am uitat. În numele luminii.”

Totul deveni alb. Apoi auriu. Apoi piatră caldă. Apoi... nisip sub tălpi goale. Când deschise ochii interiori, era deja acolo...

Numele ei era Nefra. Preteasă a templului lui Isis din Abidos. Una dintre cele puține alese pentru inițieri sacre și vindecare prin vibrație, sunet și lumină. Purta o rochie lungă de in alb translucid, prinsă cu o centură de aur la mijloc. Pe frunte – simbolul zeiței Isis: un semicerc și două aripi gravate fin. Pe glezne, clopoței mici, care sunau când pășea. Părul îi era împletit în două șuvițe lungi, prinse cu mărgele din lapis lazuli. Pielea avea lucirea mierii și a luminii din stele. În ochii ei: tăcerea înțelepciunii feminine.

Se afla în curtea interioară a templului. Aerul mirosea a mir și smirnă. Luna plină strălucea deasupra pereților pictați. Un sunet de tobe sfinte se auzea în depărtare. Focurile sacre fuseseră aprinse. Se apropia solstițiul egiptean — o noapte de putere. Dar Nefra simțea altceva: prezența. O prezență veche. Familiară. Și apoi, pași. În pragul templului apăru el. Sarem. Nobil. Rănit. Frumos. Privirea lui căuta ceva. Nu tratament. Ci adevăr.

Privirile lor s-au întâlnit. Și timpul... a tăcut din nou. Ea știa. El știa. Dar niciunul nu avea voie să spună. Nefra coborî

treptele templului și se apropie. În mâini avea un vas cu apă de lotus. Iar între palme... un adevăr nerostit.

Aici, în această viață, în acest templu, urmau să se regăsească. Dar nu să se iubească în lume. Ci în suflet. În atingerea energetică. În gesturi sacre și tăceri cu sens.

Atingerea fără de atingere

„Vindecarea adevărată nu se face cu mâna. Ci cu inima. Cu privirea. Cu tăcerea care știe.”

Sarem fusese condus de slujitorii templului până în camera sacră a vindecării – o încăpere din piatră albă, luminată de torțe și lămpi cu ulei. Podeaua era rece, dar aerul era cald, parfumat cu rășină de smirnă, scorțișoară și lotus uscat. În centrul camerei se afla o masă ritualică din granit neted, înconjurată de vase cu uleiuri, flori de hibiscus și simboluri sculptate: ochiul lui Horus, crucea Ankh, aripile lui Isis.

Nefra intră în tăcere. Nu rosti nicio rugăciune. Nicio întrebare. Știa că adevărul nu are nevoie de introducere. Sarem era așezat, cu spatele drept. Tunica lui era desfăcută pe umăr, lăsând pielea bronzată și cicatricea veche să se vadă. Dar rana adâncă era dincolo de carne. Ochii lui căutau ceva în privirea Nefrei. O permisiune. O confirmare. Poate chiar... un dor pe care nu-l putea explica.

Nefra ridică un bol cu apă sfințită, încălzită în foc de lemn de cedru. Începu să cânte. Încet. Un ton circular, fără cuvinte. Un sunet vechi, transmis de mii de ani, menit să trezească vibrația sacră din corp. Își plimbă mâinile deasupra lui, fără să-l atingă. Urma meridianele. Și când ajunse în dreptul inimii, simți cum aerul se încarcă. Tremura. Inimile lor își recunoșteau drumul. Fără ca vreuna să știe ce înseamnă asta în viața aceasta.

Sarem oftă adânc, dar nu spuse nimic. Nefra l-a uns cu ulei de nard pe tâmple, pe stern și la încheietura mâinii stângi. Apoi, dintr-un vas mic de alabastru, scoase o piatră de hematit, pe care o așeză în dreptul plexului lui solar. În acel moment, Sarem tresări.

– Te știu, spuse el.

Vocea îi era joasă, ca o amintire.

– Nu din visuri. De dincolo de vis.

Nefra îl privi.

– Am fost cândva ceva împreună, dar n-am apucat să fim. Și acum, ne reamintim.

În jurul lor, flăcările din lămpi păreau să danseze mai intens. Pereții respirau. Timpul se ondula. Și totuși, nimeni nu se atinsese. Dar totul fusese atins. Energia dintre ei era o punte.

Un foc neconsumat. O mângâiere în aer, fără atingere fizică. O vibrație care spunea tot ce viețile nu au avut timp să spună.

Ritualul se încheie. Sarem închise ochii. Nefra rămase lângă el. În tăcere. Nu aveau voie să se iubească. Dar se iubeau deja. Fără voință. Fără plan. Prin chemarea sufletelor care se știu dincolo de murire.

Adevărul din noaptea tăcută

„Nu știu cine ai fost. Dar trupul meu nu te uită. Și sufletul meu se pleacă în fața ta.”

În noaptea aceea, după ritual, când templul dormea, iar stelele vegheau deasupra Nilului, Sarem simțea că nu putea închide ochii fără să rostească acel adevăr tăcut pe care îl purta de vieți.

Templul era tăcut. Lămpile ardeau slab, iar din curtea interioară se auzea fântâna sacră picurând ritmic. Nefra se retrăsese în mica încăpere a preoteselor, unde păstra jurnalul de lumină, o tăbliță de alabastru pe care nota viziunile, trăirile, chemările sufletului. Dar în acea noapte... simțea că ceva urma să vină. Un adevăr. O mișcare subtilă în destin. Și a venit.

Sarem a cerut permisiunea să o vadă. Nu în public. Nu în lumină. Ci în tăcerea serii, la poarta de nord a templului,

acolo unde stăteau doar umbrele și curajul de a rosti ceea ce lumea nu ar înțelege. Ea a venit. În tăcere. El o aștepta. Îmbrăcat în veșmânt simplu, fără bijuterii, fără rang. Privirea lui era aceea a unui bărbat care știa că e în fața unei regăsiri.

– Nefra..., vocea lui era joasă, ruginită de emoție.

– Ce simt nu e al trupului meu. E din alt loc. Un timp pe care nu-l pot numi. Dar te-am visat. În vise de războinic, de copil, de umbră. Întotdeauna erai acolo. Privindu-mă. Dar niciodată lângă mine.

Nefra îl asculta. Nu clipea. Tăcerea ei era ofrandă. Spațiu deschis pentru sufletul lui.

– În bătlăii, mi-am pierdut sângele. Dar ce mă durea era dorul de ceva ce nu trăisem. Erai tu. În fiecare femeie pe care nu am putut să o iubesc. În fiecare decizie în care n-am putut să mă opresc. Tu erai... tot ce n-am atins, dar am purtat în inimă.”

Ea ridică ușor mâna și o duse la pieptul lui, fără să-l atingă. Aproape. Doar aproape.

– Poate că ne-am iubit într-o viață în care lumea nu ne-a oprit. Poate că acolo am jurat ceva. Și acum... ne ținem de cuvânt. Chiar dacă nu ne atingem. Chiar dacă doar ne recunoaștem.”

Pentru o clipă, ochii lor s-au umplut de lacrimi. Nu de tristețe. Ci de recunoaștere. De înțelepciunea aceea a sufletelor vechi care știu: A iubi nu înseamnă a lua. Înseamnă a onora. A păstra viu. Chiar și în tăcere.

– Dacă va fi să plec, spuse Sarem, să știi că nu te las. Te port înăuntru. Te duc cu mine. În orice viață. În orice lumină. Până când zeii ne vor da drumul să fim.

Nefra a închis ochii. Și știa. Aceasta nu era ultima dată. Nici începutul. Nici sfârșitul. Ci reîntâlnirea.

Viziunea zeiței Isis

„În templul tăcerii, zeița vine nu când o chemi, ci când ești pregătită să auzi fără să întreb.”

Noaptea coborâse ca o pânză albastră peste Abidos. Toți dormeau. Dar Nefra nu simțea somn. Simțea chemare. Luna era înaltă, plină, iar în jurul templului se auzea doar vântul și murmurul Nilului îndepărtat.

Nefra păși desculță în sanctuarul interior, locul în care doar preteșele alese aveau voie să intre în orele nopții. Acolo se afla statuia zeiței Isis, sculptată în bazalt negru, cu ochii migdalați, palmele întinse, și pe cap tronul regal, simbolul maternității cosmice.

Nefra se așează în genunchi. Închise ochii. Și în tăcerea adâncă a ființei ei, spuse doar atât:

– Mama mea... învață-mă să iubesc fără a lega. Să văd fără a cere. Să păstrez ceea ce nu pot atinge.

Timpul a dispărut. Și atunci... zeița Isis veni. O lumină alb-strălucitoare a umplut sanctuarul. Focul din lămpile de ulei au tremurat. Aerul a devenit dens și parfumat cu flori care nu creșteau în Egipt.

Isis a apărut nu ca o femeie, ci ca o prezență. Un val de lumină aurie, cu aripi de abur, cu ochi de stea.

– Copilă a drumului lung, rosti vocea zeiței, ți-ai adus iubirea înapoi. Ai deschis rana și ai numit-o flacără. Dar încă întrebi: de ce nu puteți fi împreună?

Nefra lăsa capul în jos. În interiorul ei, întrebarea pulsa, arzând.

– Ascultă, fiică: Ați fost împreună în vieți în care iubirea voastră a distrus altceva. Ați trăit-o în trup, dar ați uitat sufletul. Ai cerut, dar nu ați oferit. Ați distrus, în loc să sfințiți. De aceea, în această viață, iubirea voastră e o flacără pe care o purtați în mână. Nu o puteți pune jos. Dar nici nu o puteți ține aproape de piele. Trebuie să o purtați pentru ceilalți. Să-i luminați. Nu să vă ardeți.

Isis s-a apropiat și i-a mângâiat pieptul Nefrei – fără să o atingă.

În acea clipă, Nefra a văzut viețile lor. Zeci de vieți. Dansuri. Jurăminte. Trădări. Renașteri. În unele au fost soț și soție. În altele, dușmani. Într-una... ea l-a pierdut în bătălie din vina ei. În alta... el trădat-o pentru tron.

Și totuși... de fiecare dată, se regăseau. De fiecare dată... se iubeau. Până când, într-o viață tăcută, au jurat în fața Cerului: „Ne vom iubi fără a ne lega. Până când lumina noastră va fi deplină.”

Zeița spuse:

- Aceasta este viața în care învățați iubirea deplină. Necon condiționată. Liniștită. Care nu cere, dar păstrează. Când va fi timpul... veți fi din nou uniți. Dar nu în această lume. Ci dincolo de forme. Acolo unde iubirea nu se frânge. Lumina se risipi.

Nefra plângea. Nu cu durere. Ci cu înțelepciune. Pentru că înțelesese. El era al ei. Dar nu pentru acum. Ci pentru totdeauna.

Trezirea Nefrei

„Uneori, când deschizi ochii, vezi altfel. Nu lumea. Ci adevărul din tine.”

Un vânt ușor se strecura pe sub fereastră. Elara deschise ochii încet, ca și cum pleoapele ei fuseseră acoperite cu nisip fin. Timp de câteva secunde, nu știa cine este. Era Nefra. Era Elara. Era toate femeile care iubiseră fără să primească. Și care iertaseră fără să ceară înapoi.

Camera era tăcută. Lumânarea se stinsese. PISOIUL Thor dormea pe covorul alb, încolăcit ca o spirală. Afara ninge. Ninsoare rară, liniștită. Înăuntru... inima ei ardea blând, ca o candelă vie. Știa acum. Nu era o iluzie. Nu era un vis. Nu era o simplă proiecție a subconștientului. Îl iubea. Și îl iubise de zeci de ori. Și de fiecare dată, pierderea a făcut parte din ritual. Dar acum, în sfârșit, înțelesese de ce.

Se ridică din poziția de meditație. Respira adânc. Lent. Apoi, cu pași tăcuți, aprinse din nou o lumânare, de data aceasta de culoare verde și se așază la birou. Scoase jurnalul din piele vișinie. Și scrisese, cu litere mici, dar hotărâte:

Jurnal – 1 ianuarie. Am fost Nefra. Am iubit cu mâinile legate de templu. Am rostit cu inima închisă. Am vindecat un om care era deja parte din mine. Azi știu că iubirea noastră nu trebuie să se împlinească. Pentru că ea este deja completă. În suflet. În memorie. În lumină. Isis mi-a spus: „Păstrează flacăra. Nu ca să o încălzești pentru tine. Ci ca să luminezi drumul altora.”. O voi purta. Fără cuvinte. Fără mâini. Dar cu întreaga mea ființă. Și asta e destul.

Elara închise jurnalul. Nu mai simțea durere. Doar o liniște sacră, aceea pe care o simți când știi că iubirea ta nu mai are nevoie să fie „împreună”. Ea doar... este.

Capitolul V

Cuvinte care nu cer răspuns

„Uneori, nu scrii ca să fii primit. Scrii ca să lași o lumină aprinsă în pragul inimii celuilalt.”

1 ianuarie, ora 11:11.

Zăpada acoperea câmpul ca o pătură de lapte. Soarele de iarnă părea leneș, filtrat prin nori argintii. În casă era liniște. Thor dormea pe sofa din living, iar Elara stătea la fereastră, cu o cană de cafea cu lapte în mâini. Se simțea bine. Purificată, curată. Revenită dintr-o viață străveche. Însă, în adâncul ființei ei, bătea ușor o întrebare: Ce face el acum? Întrebarea nu venea din dor, ci din acea cunoaștere tăcută că sufletul lor încă vibrează în paralel. Simțea... că ar fi bine să îi scrie. Nu pentru confirmare. Nu pentru reacție. Ci ca ofrandă.

Deschise telefonul. Mâinile ei erau calme, dar simțea o vibrație ușoară în piept — chakra inimii activă, ca o floare care se înclină spre lumină. Deschise conversația. Nu mai vorbise direct cu el de mulți ani. Privirea ei rămase un moment pe numele lui. „Caius”. Simplu. Dar viu. Apoi tastă: „La mulți ani, Domnule Profesor. Vă doresc un an senin, cu inima plină și pași siguri pe drumul Dvs. Lumina să vă însoțească mereu.” A privit mesajul. L-a recitat o dată. A simțit vibrația lui. Apoi a apăsat „Trimite”. Nu s-a întrebat

dacă va răspunde. Pentru că mesajul nu era o cerere. Era un gest sacru, o flacără aprinsă în pragul sufletului lui.

În minutele următoare, o neliniște blândă i s-a strecurat în interior. Un gând. O senzație. Unde este el? Cum a petrecut? S-a gândit la ea? Nu era gelozie. Nu era nostalgie. Era doar... conectare. Iar Elara știa ce avea de făcut. Să îl privească. Să îl vadă. Nu cu ochii fizici. Ci cu lumina din al treilea ochi. „Dacă trupurile nu se pot întâlni, îl voi întâlni cu lumina.”

Călătoria invizibilă

„Nu am nevoie de drum. Ochii mei interiori știu deja unde este el.”

Elara stătea în tăcere, cu genunchii strânși la piept, pe colțul canapelei. Telefonul era pe masă. Mesajul trimis. Tăcerea răspunsului — așteptată, dar nu dureroasă. Totuși, simțea ceva. Un mic curent în spate, în spațiul dintre coaste. Ca un clopoțel interior care spunea: „E timpul să vezi.” Aprinse o singură lumânare. Verde-pal. Culoarea compasiunii. Deschise ușa ușor — nu fizic. Ci pe dinăuntru. Nu voia să tulbure. Voia doar să se asigure că lumina lui arde încă.

Se așază în poziție de meditație. Coloana dreaptă. Umerii moi. Ochii închiși. Puse o mână peste piept. Cealaltă – în poală. Apoi își duse atenția în centrul frunții. Al treilea ochi. Simți pulsația aceluși loc, ca o bătaie a unei uși subtile.

„Universul e ca un câmp de frecvențe. Eu sunt telecomanda. Și intenția mea e canalul.” Elara rosti în gând, calm, ferm:

– Arată-mi, Doamne, unde este el. Sufletul lui. Energia lui. Fără să intru. Doar să privesc.

Simți cum se desprinde. Nu cu un sunet. Nu cu o mișcare. Ci ca și cum ar fi devenit altă densitate. Mai ușoară. Mai clară. Călătoria începuse...

Totul era lumină și întuneric în același timp. Simțea viteza fără mișcare. Spațiul fără formă. Și apoi... un punct. O vibrație cunoscută. „El. Aici e el.” Într-un apartament liniștit, la etaj, în oraș, stătea Caius. Nu dormea. Stătea la birou, privind pe fereastră. În fața lui — un pahar cu vin neterminat, o carte deschisă, dar necitită. Purta o cămașă bleumarin. Avea privirea dusă, melancolică. Pe chipul lui era o seninătate amestecată cu dor. Elara îl privea fără să se apropie. Doar îl simțea. Energia lui era calmă. Dar în jurul inimii — o vibrație ușor tulburată. Un mic gol. Un gând... neîmplinit. Și apoi... Fără să știe de ce, Caius închise ochii, și zâmbi. Nu pentru cineva. Ci pentru că ceva din interiorul lui fusese atins. Poate un gând. Poate... sufletul.

Elara își înclină „privirea” interioară. Apoi se retrase. Cu grație. Cu respect. Cu iubire tăcută. „E bine. E viu. E în lumină. Și da... mă simte.” Trupul ei simți din nou greutatea. Reveni. Deschise ochii. Respirația i se calmă. Iar în piept... nu mai era neliniște.

Nu avea nevoie să răspundă. Nu avea nevoie să o vadă. Ea fusese acolo, lângă el. Ca o briză. Ca o binecuvântare. Așa era iubirea lor: o atingere nevăzută care spunea totul, fără să spună nimic.

Ziua obișnuită care n-a mai fost la fel

„Uneori, lumea nu se schimbă. Doar tu începi s-o vezi cu o inimă nouă.”

Era 3 ianuarie. O zi de marți. Cerul alburii, cu nori care păreau întinși cu degetul peste oraș. Elara se trezi devreme, ca de obicei. Corpul ei se simțea odihnit. Dar înăuntru... era o liniște pe care nu o mai simțise de mult. Nu se grăbi. Rămase câteva clipe în pat, cu ochii deschiși, privind tavanul. Un surâs abia schițat i se formă în colțul buzelor. "M-am întors. Dar nu sunt aceeași."

A pregătit cafeaua cu lapte. Deschise radioul pe un post clasic. Thor apăru în garaj, ca în fiecare dimineață, așteptându-și micul dejun. Elara îi deschise ușa, își legă halatul de cașmir, și zâmbi.

– Bună dimineața, mic magician... Ți-ai păstrat ochii de smarald și azi.

Își alesese cu grijă hainele: o fustă neagră, pulover gri din lână moale, cizme simple, elegante. Se îmbracă în liniște. Fiecare gest era o prezență. Nu era grăbită. Era vie.

Traficul era aglomerat. Aceeași coloană pe bulevard. Aceleași claxoane. Aceleași fețe la semafor. Dar ea nu mai simțea iritare. Simțea... compasiune. „Fiecare om pe care îl privesc e în propria lui călătorie. Poate azi cineva se trezește. Poate altcineva uită.”

Ajunsă la birou, deschise geamul larg. Aerul rece îi mângâie fruntea. Făcuse o cafea mică. Aprinse o lumânare parfumată într-un colț al biroului, cum făcea uneori. Își deschise laptopul. Citi e-mailurile. Răspunse calm. Corect. Dar în gând... scria poezie. La prânz, ieși o clipă pe balconul clădirii. Își scoase mânușa și lăsă vântul rece să-i atingă palma.

– Sunt aici. Dar sunt și dincolo. Și e în regulă.

Ziua trecu. O zi obișnuită. Dar plină de semne mici: o colegă care i-a spus că a visat-o; o carte căzuse din bibliotecă exact la o pagină despre karma inimii; un porumbel alb care a aterizat pe pervazul biroului și a rămas acolo câteva minute, privind-o.

Seara, în timp ce își făcea o supă de linte și mirosea pâinea caldă din cuptor, Elara simți din nou acel foc blând în stern.

„Iubirea nu cere să se întâmple.Ea doar rămâne.” Își spuse Elara în gând.

A aprins o lumânare și a șoptit în tăcerea casei:

– Mulțumesc. Pentru liniștea pe care nu am mai cunoscut-o. Pentru focul care nu mă mai arde. Ci mă ține vie.

Dorința simplă, cuvântul greu

„Sunt momente când nu vrei iubire. Vrei doar o îmbrățișare care să nu-ți sperie rănille.”

După noaptea de Anul Nou și după călătoria tăcută în care îl văzuse pe Caius în liniștea apartamentului său, Elara simțea ceva ce nu mai simțise demult: o iubire profundă, irezistibilă, curată, dar copleșitoare. Nu era dorință. Era mai adânc decât dorința. Era nevoia unei prezențe care să nu întrebe nimic, dar să conțină totul.

„Dacă m-ar îmbrățișa o singură dată... cred că aş putea să mă adun”, își spuse în gând Elara. Dar nu știa cum să spună asta. Cum să îmbrace un gând atât de simplu și sacru într-un gest care să nu pară greșit. Știa că el e căsătorit. Știa că între ei nu poate fi nimic în lumea exterioară. Dar... în interiorul ființei ei, emoțiile erau vii, fremătânde, neliniștite.

Într-o după-amiază liniștită, simțind că ar putea sparge tăcerea fără a cere nimic, Elara a scris o poezie. Nu și-a pus

numele. Nu a explicat. Doar a trimis-o. Ca pe o frunză lăsată pe apă.

Elara:

„Poate n-am fost niciodată,
dar te port în fiecare gest care nu se vede.

Nu cer nimic.

Dar dacă ai ști ce liniște ar fi
într-o singură îmbrățișare tăcută...

Ți-ai întinde brațele ca niște aripi
și ai uita lumea pentru o clipă.”

Nu a primit răspuns. Dar nu era o poezie care cerea răspuns.
Era o mângâiere neîmpărtășită. O dorință rotundă, lăsată în
palmele timpului.

Au trecut câteva zile. Timp în care Elara a simțit o neliniște
mocnită, o vibrație în piept. Inima ei era încă fragilă, în
convalescență. După pierderea soțului simțea că nu era
întreagă, dar nici sfârâmată. Era... în process de refacere
interioară. Uneori își dorea doar să fie îmbrățișată de cineva
care să nu întrebe nimic. Care să nu explice. Care doar să fie
acolo.

Atunci i-a scris din nou. Un mesaj simplu. Fără intenție. Doar pentru a verifica dacă energia aceea blândă pe care o simțise încă exista. Răspunsul a venit. Dar nu era ce aștepta. Cuvintele erau normale. Dar energia lor...era rece. Tensionată. Ca o frână trasă brusc în mijlocul unei melodii. Elara a simțit asta nu cu mintea. Ci cu corpul. În stern. În plex. În ochi.

„Acesta nu e el. Sau poate că da. Poate e partea din el care se apără. Care nu vrea să simtă. Care respinge înainte să accepte.” Dar inima Elarei era deschisă. Iar acea deschidere simțea acum un curent rece. Se lăsă în fotoliu. Privirea ei rămase pierdută într-un punct de lumină pe perete. „Uneori, vrei dor o îmbrățișare, pentru o clipă. Și lumea să nu mai ceară nimic de la tine. Doar să existe. În brațele cuiva care știe.”

El nu era pregătit. Poate nu va fi niciodată. Poate iubirea lor rămâne o linie trasă între două stele care nu se ating. Dar ea... simțea. Și atâta timp cât simțea, trăia.

Reculegerea

„După ce ai străbătut stele și temple, te întorci la o icoană de lemn și îți aduci aminte că lumina e simplă.”

Era o dimineață rece, cu ceață densă care plutea peste București ca o mantie de vată grea. Elara simțea că trupul îi merge înainte, dar inima... voia altceva. Simțea nevoia unui

loc în care să simtă liniștea. Nu să afle, nu să întrebe, nu să caute. Să se liniștească.

În drumul ei către birou, a luat-o pe o străduță ocolitoare. Știa că acolo se afla o biserică veche, de piatră, ascunsă între arbori înalți, aproape uitată de lume. Intrase acolo o singură dată, cu mulți ani în urmă. Astăzi, o chemare tăcută o readucea. Curtea bisericii era acoperită cu frunze înghețate. Nu era nimeni. Doar clopotul mic, care atârna nemișcat și porumbeii de pe acoperiș. Elara împinse poarta grea de fier. Ușa bisericii era deschisă. Înăuntru... o tăcere caldă, vie. Ca o respirație a sufletului. Fără să-și dea seama, lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu plângea de durere. Nici de tristețe. Plângea de recunoaștere. De pace. De întoarcere.

Aprinse trei lumânări: una pentru sufletul soțului ei, una pentru fiica ei și viața pe care o poartă în pânțece, și una... pentru Caius. Nu pentru iubire. Pentru lumină. Ca sufletul lui să fie în pace, oriunde ar merge. Se așeză într-o strană laterală, lângă peretele rece din piatră. Privi în sus, spre icoana Maicii Domnului. „Mamă a blândeții... Ține-mă, că sunt obosită.” A închis ochii. Și acolo, în întunericul pleoapelor, în lumina slabă a lumânărilor, în vibrația veche a pereților, Elara a simțit că nu trebuie să înțeleagă totul. Doar să îngăduie. Să fie. Nu a rostit nicio rugăciune cu voce tare. Dar sufletul ei a spus tot. A înțeles că, între viețile trăite în temple, în dansuri sacre și proiecții astrale, a fost mereu și o femeie simplă care voia să fie îmbrățișată. Care voia să se

reculeagă. Care voia să fie liniștită. Și astăzi, era acolo. Sub icoane. Sub turlă. Într-o biserică mică, de piatră. Și Dumnezeu o auzea. Fără să-i ceară nimic.

Când vibrația spune adevărul

„Nu ce îți răspunde omul contează. Ci cum îți răspunde sufletul la ceea ce primești.”

Era o zi liniștită de ianuarie, cu aer umed și greu. Elara își făcea ordine printre hârtii, cu o cafea caldă lângă ea și o lumânare aprinsă pe colțul biroului. Gândul la Caius apăruse discret, nu ca o furtună, ci ca o umbră pe marginea unei ferestre. Și împreună cu el, o întrebare veche: „S-a schimbat ceva? Oare îl pot simți altfel acum?” Nu era dor. Era o dorință de claritate.

Elara știa că sufletul ei citește energia mesajelor indiferent de cuvintele scrise. Așa fusese dintotdeauna. Așa își dăduse seama, de mică, că oamenii nu spun întotdeauna adevărul. Așa că scrise un mesaj pe watsapp. Simplu. Frumos. Curat.

”Vă doresc o zi senină, cu lumină în gânduri și liniște în inimă. Uneori, e suficient să simțim că cineva ne dorește binele, chiar și de departe.”

Lăsa telefonul pe masă. Nu-l mai privi. Ieși în grădină. Își puse paltonul de cașmir și își plimbă pașii prin zăpada moale.

Aerul o purifica. Și înăuntrul ei, o voce calmă șoptea: „Dacă e să fie... va vibra. Dacă nu... îmi voi duce lumina înapoi.”

Timpul trecu. Orele se scurseră. Nimic. Dar la miezul nopții, când liniștea era densă și casa adormită... telefonul a vibrat. Caius a răspuns. Cuvintele? Politicoase. Corecte. Fără greșală. Dar energia... rece. Tulburată. Cu o vibrație joasă. Elara închise ecranul și-și așeză telefonul cu fața în jos. „Nu e nevoie să mai citesc. Îi simt sufletul.” Se așeză în fotoliu, privind focul din șemineu. Și tăcu. Tăcerea era plină. Ea nu mai voia răspunsuri. Pentru că inima ei înțelesese. Caius era prins într-o relație karmică legată de trecut, de datorii emoționale, de lecții nerezolvate. O relație în care nu era pace, dar nici libertate. Și totuși... alegerea lui era să rămână acolo. „Poți fi neliniștit într-o relație și totuși să te temi de liniște în afara ei.”

Elara nu îl judeca. Îl înțelegea. Dar nu putea rămâne conectată la o vibrație care o dezechilibra. Știa ce are de făcut. Cu o liniște fermă, deschise aplicația și șterse conversația. Nu din răutate. Ci din respect pentru sufletul ei. Și pentru adevărul care nu se mai putea ignora. „Te iubesc, dar nu mă pot întoarce în întunericul tău. Îți trimit lumină... și închid ușa. Pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.”

Căutarea în oglindă

„Uneori, ca să te vindeci, trebuie să privești în ochii durerii. Și să nu clipești.”

Elara nu putea adormi. Simțea în piept o apăsare tăcută, ca și cum inima ei ar fi strâns o întrebare pe care o ținea între dinți. Știa deja răspunsul. Dar avea nevoie să-l vadă. Să-l audă rostit. Să-l simtă reflectat în altcineva. „Trebuie să știi. Nu pentru că vreau să mă întorc. Ci pentru că trebuie să mă eliberez.”

S-a gândit să apeleze la o citire în tarot. Nu pentru a primi răspunsuri „magice”, ci pentru a deschide o poartă între lumi. Cărțile de tarot puteau fi o punte între ceea ce simțea în inimă și ceea ce voia să confirme cu mintea. Totul a pornit de acolo — dorința de a aduce lumina sacră a acestei iubiri într-un spațiu în care să o poată vedea, simți și trăi, nu doar intui.

Se ridică din pat, își puse halatul de mătase și aprinse o singură lumânare albă. Se așeză la birou, în fața laptopului. Își închise ochii și își așeză palmele peste piept. Inspiră adânc. Expiră încet. Apoi deschise spațiul sacru. Folosind energia Reiki, vizualiză în aer simbolurile sacre: Cho Ku Rei – pentru protecție; Sei He Ki – pentru armonizare emoțională; Hon Sha Ze Sho Nen – pentru ghidare la distanță. Roti simbolurile în minte și le „aplică” vizual peste ecranul laptopului. Apoi spuse, în gând: „Arată-mi canalul

potrivit. Lasă-mă să ajung la cel/cea care va fi canalul luminii și al adevărului. Vreau să înțeleg, nu să controlez.”

Deschise YouTube. Tastă: „Tarot channeling karmic relationship clarity.” Rezultatele se înșirară. Aproape imediat, îi apăru în listă un canal cu titlu simplu: "Saraswati Light – Guided Intuitive Tarot." Fotografia era a unei femei hinduse, cu părul lung, împletit, ochi pătrunzători, îmbrăcată în alb, cu o privire caldă. Elara simți vibrația. Un ușor fior îi străbătu pieptul. Asta era.

Deschise canalul. Vocea femeii era liniștită, muzicală, profundă. Vorbea în engleză, dar energia depășea cuvintele. La finalul unui videoclip, femeia spuse: „Dacă ai fost ghidată aici, e pentru că sufletul tău vrea claritate. Poți rezerva o etalare personală. Numai dacă simți că e timpul.” Elara închise ochii. Da. Era timpul. Scrise un mesaj. Scurt. Elegant. Fără explicații inutile.

Dear Saraswati,

I feel guided to ask for a personal reading.

I am seeking clarity on a soul connection and its karmic roots.

With light,

Elara.

Trimise mesajul.

„Vreau să știu ce este între el și ea. Și ce legături mă țin pe mine în această suferință tăcută.”

Se ridică, stinse lumânarea. Dar focul din inima ei tocmai se aprinsese.

Cărțile care nu mint

„Uneori, când sufletul tău nu mai poate duce greutatea întrebării, universul îți răspunde. Nu pentru a te răni, ci pentru a te trezi.”

În ziua în care primise răspunsul de la Saraswati, Elara simțea deja că urmează o revelație grea. O curățenie dureroasă. Dar necesară.

În email, Saraswati scrisese: „Am pregătit etalarea. Nu a fost ușor. Sunt lucruri adânci, vechi, tulburi. Dar vei ști ce să faci cu ele.” Elara deschise linkul. Liniștită. Conectată. În jurul ei – simbolurile Reiki, un bețișor de tămâie, o piatră de obsidian, o candelă albă.

Saraswati apărură în ecran: serenă, dar pătrunsă. Avea cărțile așezate în forma unei cruci egiptene. Vorbea încet. Fiecare cuvânt era încărcat de vibrație.

– Elara... Ce simt e un lanț karmic foarte gros, cu răni din vieți anterioare nerezolvate. Dar nu între tine și Caius. Ci

între el și femeia cu care este acum. Elara își puse mâna pe piept. Știa.

– Prima carte este The Devil – Magie neagră. Dependență. Confuzie mentală. Energia lui este legată... nu prin iubire. Ci prin manipulare energetică.

Saraswati trase a doua carte: The Moon reversed – Minciuni. Iluzii. Falsitate. Sunt secrete în viața acestei femei. Ea folosește farmece vechi, întărite periodic, pentru a-l ține pe Caius într-o ceață mentală continuă. El nu mai are discernământ. Nu poate vedea clar.

Apoi, o pauză lungă. Saraswati trase încă o carte. Se opri. Se uită în cameră, apoi înapoi în ecran.

– Elara... Această carte e grea. Seven of Swords. Trădare. Copilul nu este al lui. Un prieten apropiat... este implicat. Ea știe. Dar continuă să joace acest rol. Totul este în iluzie.

Elara simțea cum pieptul ei devine greu. Nu pentru că judeca. Ci pentru că sufletul ei... vede clar acum.

– Caius e prizonier. Nu de femeia în sine. Ci de legăturile karmice și energiile întunecate care îl învâluie. Nu poate ieși singur. Nu are voință. Nu are viziune.

Ultima carte: Eight of Swords reversed.

– Elara... El va avea șansa să se elibereze. Dar numai când sufletul lui va cere ajutor cu adevărat. Până atunci... Singura

ta cale e să te retragi, să-l eliberezi și să te protejezi. Iubirea ta e pură, dar nu poate învinge magia cu care el a ales, inconștient, să fie legat.

În final, Saraswati închise cărțile. Vocea ei deveni foarte blândă:

– Vindecarea ta nu e să-l salvezi. Ci să te eliberezi din suferința care nu ți se mai potrivește. Sufletul tău are alte misiuni acum.

Elara închise laptopul. Lacrimi i se prelingeau tăcute pe obraji. Nu era furie. Nu era șoc. Era... o naștere dureroasă a adevărului. Se ridică. Se duse în fața oglinzii. Se privi adânc în ochi. „Îl iubesc. Dar nu-l mai pot aștepta. Iubirea nu e lanț. E flacăra. Și eu trebuie să-mi păstrez flacăra vie.”

După revelațiile din citirea în tarot, Elara a simțit că planul subtil îi oferise suficiente răspunsuri în coduri și imagini. Dar ceva din ea cerea mai mult: confirmare, ancorare, detaliu. Avea nevoie să-l vadă pe Caius nu doar ca arhetip sau ecou al unei iubiri sacre, ci ca bărbat real, trăind în această lume. Așa a apărut dorința de a căuta informații concrete. Era momentul să afle dacă intuiția avea un corespondent în realitate — și dacă spirala iubirii cobora și aici, în materie.

Informația este oglindă

„Intuiția îți șoptește. Dar adevărul te privește în ochi.”

Elara era lingvist. Se specializase în limbi clasice, iar munca ei o purta adesea în locuri uitate de lume, unde se dezgropau fragmente de istorie — și uneori, de adevăr. Latina și greaca veche îi deveniseră nu doar instrumente de traducere, ci și chei către o lume simbolică, unde cuvintele aveau greutate, și sensurile dormeau sub straturi de tăcere.

În timpul liber, restaura obiecte vechi — bucăți de ceramică, talismane, plăcuțe gravate cu scrieri dispărute. O făcea cu răbdare, ca și cum atingerea ei ar fi putut reconstitui nu doar forma, ci și memoria lucrului.

În ziua aceea de iarnă, Elara stătea într-o cafenea discretă de pe strada Mendeleev, la o masă retrasă. Purta o eșarfă gri și ochelari de soare, deși era iarnă și se înserase devreme. În fața ei, o ceașcă de cafea cu lapte rece și un caiet închis. Aștepta. Ușa se deschise și intră Victor. Înalt, cu spatele drept, costum simplu, gri petrol. Privirea pătrunzătoare, dar calmă. Avea acea tăcere sofisticată a unui om care fusese cândva în camerele unde nimeni nu vorbește, dar toți știu.

– Elara.

– Victor. Mulțumesc că ai venit.

Se așează. Nu zâmbeau, dar între ei era o complicitate veche, adâncă. Odată, cu mulți ani în urmă, Elara îi dăduse cheia unei înțelegeri despre el însuși, într-un moment de criză. De atunci, Victor i-a rămas loial. Chiar și acum, la pensie.

– Nu-ți cer ceva obișnuit.

– Nici n-ai cerut vreodată, zâmbi el, scurt.

Elara inspiră adânc.

– E vorba despre un bărbat.

– Soțul tău?

– Nu. E... cineva din trecut. Caius. Îl știi?

Victor clătină ușor din cap.

– Nu personal. Dar numele mi-e cunoscut. Profesor universitar, corect?

– Da. Ce m-ar interesa: dacă ceea ce am simțit e real. Are o viață care nu e ce pare.

– Vrei un profil?

Elara încuviință. Nu trebuia să spună mai mult. Victor înțelesese totul.

– Cât de adânc?

– Fără a-i invada intimitatea absolută. Dar... dacă e manipulat. Dacă în jurul lui există ceva... murdar.

– Familie, legături, vulnerabilități?

– Da. Fără să îl rănești. Doar... să știu ce nu se vede. Ce-l ține captiv.

Victor o privi mai atent. Pentru o clipă, chipul rece i se înmuiă.

– Ții la el?

Elara își coborî privirea.

– Nu mai are importanță. Trebuie doar să știu ce e adevăr și ce... amăgire. Pentru că... dacă iubesc o iluzie, mă retrag. Dar dacă el e prins într-o plasă... vreau să-l înțeleg. Atât.

Victor se ridică.

– Îți voi da un răspuns discret. Dar sincer. Ai încredere.

– Numai în tine.

Au ieșit din cafenea pe tăcute. Victor a privit-o o secundă în plus. A vrut să-i spună ceva. Dar n-a spus. A atins doar ușor degetele ei. Un gest care spunea: „Încă sunt aici.”

Elara rămase în prag. Știa că următorul adevăr va fi greu. Dar era pregătită. „Am dansat în stele cu el. Acum, e timpul

să privesc în noroi. Poate că în acel noroi... se ascunde cheia.”

Când se ridică vălul

„Nimic nu doare mai tare decât adevărul pe care sufletul tău îl știa deja”

Trecuseră trei zile de la întâlnirea cu Victor. Elara își începuse diminețile cu aceeași liniște ritualică: cafea, jurnal, meditație scurtă, o scurtă privire în oglindă care o întreba tăcut: „Ești pregătită?”

A patra zi, la ora 11:11, a primit un mesaj. Victor. Sec, direct, elegant: „Putem vorbi diseară. Vii tu?” Când a ajuns, el o aștepta deja. Într-un salon discret, cu pereți acoperiți de cărți și lumini calde. Pe masă erau două cești de ceai și un dosar subțire, negru. Victor nu a zâmbit. Dar i-a făcut semn să se așeze. Și a început. Rar. Clar. Fără menajamente, dar cu respect.

– Caius este membru într-o structură masonică de rang înalt. Discretă, dar activă. Nu vorbim despre inițieri simbolice. Ci despre putere reală, influență, elită.

– Are un cerc de cinci prieteni apropiați, vechi, foarte uniți. Îi leagă mai mult decât loialitatea: îi leagă plăcerile, banii,

un pact tăcut, spuse Victor și a făcut o scurtă pauză în care a privit-o în ochi pe Elara.

– Au un club privat în centrul vechi. Foarte exclusivist. Se întâlnesc acolo aproape în fiecare weekend. Atmosferă de lux. Păzit. Nicio fotografie, nicio înregistrare.

Elara tăcea. Respira adânc, dar nu întrerupea.

– Discută multe lucruri. Unele importante. Altele... frivole. Când sunt între ei, sunt alți oameni decât ceea ce arată public. Și râd. Mult. Uneori... despre ce nu ar trebui.

Victor ezită o clipă.

– Într-o seară, Caius a venit cu o poezie. Primise o poezie pe WhatsApp de la o fostă doctorandă. A citit-o. A spus: „O femeie îndrăgostită de o proiecție.” A râs. Și prietenii lui au râs. Unul a făcut un comentariu obscen despre „femeile spirituale care visează.” Au glumit... mult.

Elara nu se mișcă. Doar clipește mai rar.

Victor continuă:

– Uneori, la aceste întâlniri, sunt invitate fete. Tinere. Frumoase. Însoțitoare. Scumpe. Se distrează. Beau vin de colecție. Fumează trabucuri. Unul dintre ei practică forme de magie întunecată. Se pare că l-au ascultat uneori. Au făcut... lucruri. Amprente energetice negative. Caius nu pare liderul acestor momente. Dar nici nu pleacă. Nici nu refuză.

Victor se oprește.

– Elara... nu ți-am spus totul ca să te rănesc. Ci ca să-ți dau libertatea alegerii. Adevărul eliberează, chiar și când rupe.

Elara ridică privirea. Ochii îi erau umezi, dar nu plângea. Vocea îi era joasă, clară:

– Îți mulțumesc. Acum știi cu cine m-am contopit în lumină. Și cu cine nu pot fi în realitate.

Se ridică. Îi strânse mâna lui Victor.

– Ceea ce am simțit a fost real. Dar ceea ce el a ales să devină... nu mai este al meu.

Ieși în liniște. Afară ninge ușor. „Uneori, sufletul iubește ceea ce trupul trebuie să refuze. Și în acel refuz... începe adevărata putere.”

Caius, dincolo de iluzie

„Iluzia îți mângâie dorințele, dar adevărul te dezbracă de ele.”

Când s-a întors acasă, Elara nu a aprins lumina. S-a așezat pe covor, în tăcere, cu spatele sprijinit de perete și ochii închiși. Respira adânc, conștient. Fără gânduri. Fără întrebări. Doar chemarea.

Simțea deja cum corpul subtil se desprinde ușor de cel fizic. Nu era o evadare. Era o călătorie spre adevăr. Își focaliză atenția în punctul dintre sprâncene — al treilea ochi — și trase în ea însăși o linie de lumină, ca o poartă deschisă între lumi. Apoi, se lăsă dusă...

Luxul încăperii o izbi mai întâi prin sunet — clinchetul paharelor grele de cristal, foșnetul unor jachete din stofe fine. Apoi, prin imagine: canapele din catifea verde închis, pereți tapetați cu damasc burgundy, oglinzi în rame aurii sculptate cu motive florale. Un candelabru impunător atârna deasupra mesei unde cinci bărbați jucaseră poker.

Printre ei, Caius.

Fuma absent, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului și cealaltă jucându-se cu un pahar de whisky. Era mai rece decât îl ținea minte. Mai gol. Sau poate doar masca lui era perfect pusă în acel moment.

— Frate, deci ți-ai găsit altă iubită? — râse unul dintre bărbați, trântind cărțile pe masă.

— Da, măcar e mai tânără decât ultima. Și mai puțin... filozofică, știi ce zic? — ceilalți izbucniră în râs.

Caius zâmbi vag. Scoase telefonul din buzunar, făcând ecranul să lumineze subtil fața lui. Deschise o conversație pe WhatsApp.

— Mi-a trimis iar o poezie — spuse, fără să privească pe nimeni în ochi. Elara. O știți. Mistica. Fosta doctorandă.

— Ah, da, tipa aia cu ochi care te citesc de parcă ești o carte de psihanaliză, nu? — râse cineva.

— Exact. S-a îndrăgostit de o proiecție.

— Hah! — strigă un altul. — Să vezi ce proiecții avem noi în salonul alăturat...

Caius continua, cu o voce rece, controlată:

— I-a murit soțul. Și acum... mă curtează.

În aerul greu de parfumuri scumpe și fum de trabuc, râsul bărbaților devenea o cortină între ceea ce părea real și ceea ce Elara știa că este doar o piesă de teatru. Simțea fiecare cuvânt ca o vibrație în propria inimă. Nu era durere. Era confirmare. Era... claritate.

Unul dintre bărbați se ridică și făcu un semn către ceilalți.

— Hai în celălalt salon. S-au pregătit fetele. Se pare că ne vom distra bine în această seară.

Ușile aurite se deschisă cu un scârțâit aproape teatral. În camera alăturată, râsete subțiri, voci dulci și miros de vanilie. Tinere îmbrăcate strălucitor, ca niște păpuși scumpe, așteptau pe canapele joase.

Elara nu intră cu ei. Rămase acolo, lângă masa de poker, în tăcerea astrală. Caius trecu pe lângă ea fără să o vadă, dar pentru o clipă, întoarse capul, ca și cum ar fi simțit o tresărire în aer. Ca și cum o parte din el încă mai putea percepe firul acela invizibil dintre lumi. Dar nu se opri.

Când se întoarse în corp, Elara era liniștită. Proiecția o adusese exact unde avea nevoie să ajungă. Nu ca să-l judece pe Caius. Ci ca să vadă cu adevărat ce alegere făcuse el. Și să decidă, în sfârșit, ce alegere avea să facă ea.

Elara rămase mult timp în tăcere după întoarcerea în corp. Nu era șocată. Nici furioasă. Era, poate pentru prima dată, în deplină acceptare. Văzuse. Simțise. Înțeleșese.

Caius nu era răul. Dar nici binele idealizat. Era un om prins între două lumi: una a aparenței, a puterii, a gloriei sociale, a ritualurilor masculine care-și ascund fragilitatea în fum de trabuc și râsete grele. Și cealaltă — o lume pe care o simțise, o atinsese poate cândva, dar de care acum se îndepărta cu fiecare decizie.

Elara înțeleșe că ceea ce simțise pentru el nu era fals, dar era incomplet. Se îndrăgostise nu de omul în carne și oase, ci de ecoul sufletului lui, acela care vibra uneori în poezie, în tăceri, în priviri — dar care nu era prezent pe deplin în viața lui reală. El nu era pregătit să locuiască în iubirea pe care ea o purta. Și poate nici nu o recunoștea.

A fost dureros, dar eliberator. În acea seară, Elara a înțeles că iubirea sacră nu este doar întâlnire. Este și alegere. Și Caius alesese altceva. Iar ea, acum, era liberă să aleagă la rândul ei.

Capitolul VI

Noaptea în care întunericul a venit după ea

„Când lumina din tine crește, întunericul vine să te testeze.”

Era trecut de ora 2 dimineața. Elara dormea. Trupul ei era liniștit în așternuturile din in alb, dar înăuntrul somnului... ceva începea să se agite. La început, visul era neclar. Un culoar lung, întunecat. Apoi senzația că nu e singură. Umbre. Mișcare. Un freamăt în aer, ca și cum aerul se zgâria pe dinăuntru. Brusc, simți cum trupul i se înțepenește. Nu se putea mișca. Nici vorbi. Nici deschide ochii. Dar vede. Nu cu ochii trupului, ci cu vederea clară a celui de-al treilea ochi. Demonii au venit. Nu erau doar figuri din poveste. Erau entități reale, dense, joase, cu mâini lungi, ascuțite, fețe distorsionate. Simțea cum trag de ea în pat, cum încearcă să o tragă în jos. Într-o vibrație infernală. În teroare. „Nu pot să mă apăr. Nu mă pot mișca. Nu pot striga...” Și atunci... din adâncul subconștientului, ca un instinct de lumină, strigă:

– Isus...

Dar vocea nu se aude. Era doar înlăuntru ei. Strigă încă o dată, mai clar:

– Isus Hristos... apăra-mă...

O clipă de pauză. Și apoi: ISUS. În acel moment, ca o explozie tăcută de lumină, a simțit cum energia din jurul ei

se rupe. Umbrele se smulg și se îndepărtează, ca și cum un zid nevăzut le-ar fi izgonit. Respirația Elarei revine. Trupul ei se poate mișca. Deschide ochii. Încet. Încă tremurând. Încă în stare de șoc. Dar liberă.

Se ridică din pat. Aprinde lumânarea. Se așază la marginea patului. Inima încă bătea haotic. „Nu e prima oară. Și știu de ce vin.” Vin pentru că ea a rupt lanțuri. Pentru că ea a văzut adevărul. Pentru că a ales lumina. „Și de aceea... nu mă tem. Nu mai sunt fetița care plângea în vis. Sunt femeia care cheamă numele Celui ce m-a făcut vie.” Se ridică. Deschide fereasta. Aerul rece o lovește în față. Dar în pieptul ei — focul nu mai tremură. Arde.

În fața propriului întuneric

„Nu-i poți alunga pe demoni până nu stai cu ei la masă și le spui: Acum eu sunt stăpâna”

Dimineața după atac, Elara nu era speriată. Era... clară. Știa. Și simțea că trebuie să afle cine sunt cu adevărat acei demoni. Aprinse tămâie și santal - cele mai bune protecții împotriva energiilor rele. Se așază din nou în poziția sacră. Închise ochii. Desenă cu palma simbolul Reiki Sei He Ki peste chakra inimii, apoi Cho Ku Rei în dreptul frunții. Spuse în gând: „Aduc lumină asupra umbrelor. Nu ca să fug de ele. Ci ca să le cunosc.” În spațiul interior, apăru o spirală. Un

coridor de piatră, străvechi. Elara coborî cu pasul conștiinței. Pe fiecare treaptă rostea un cuvânt: Adevăr. Asumare. Cauză. Sânge. Cuvânt. Putere.

Ajunse într-o încăpere întunecată. Nu era goală. Erau acolo. Demonii. Dar nu în formă grotescă. Ci în formă de fragmente uitate din ea însăși. Unul avea chipul furiei pe care a reținut-o ani de zile. Altul — frica de abandon. Altul — dorința reprimată, iubirea neîmpărtășită, rușinea, vina, mânia îngropată sub bună-cuviință. „Ei nu sunt ai altcuiva. Sunt ai mei.”

Și atunci a simțit: Lilith. Arhetipul umbrei feminine. Femeia primordială, nedreptățită, izgonită din Paradis pentru că a refuzat să se supună. Ea trăia în Elara. Nu ca dușman, ci ca ecou al unui potențial uriaș ținut în tăcere. Și Luna — partea blândă, maternă, vindecătoare — stătea față în față cu Lilith. În echilibru perfect. „Eu sunt și lumină, și întuneric. Eu sunt Luna. Dar sunt și Lilith. Și nu-mi voi mai nega nicio parte.”

În acel moment, demonii nu au mai fost dușmani, ci copii răniți ai propriei sale ființe, care cereau vindecare. Elara se apropie de unul. Îl privi în ochi. Spuse:

– Te văd. Dar nu te mai las să conduci. Mă iau înapoi.”

Rând pe rând, fiecare demon se micșoră. Se înmuie. Și deveni abur. Apoi lumină.

Când reveni în corp, Elara plângea. Dar nu de frică. Ci de eliberare. „Ceea ce am respins, m-a atacat. Ceea ce am îmbrățișat... m-a vindecat.” Despre acea zi Elara nu a spus nimănui nimic. Dar pentru prima dată, când s-a privit în oglindă, nu a văzut doar o femeie elegantă, misterioasă și blândă. Ci o femeie întreagă. Care fusese în întunericul ei și a ieșit cu lumina în mână.

Capitolul VII

Biblioteca Akasha: începutul unei alte vieți

„Acolo unde se scrie Totul, poți rescrie Totul.”

Era duminică dimineața. Lumina pătrundea cald prin fereastra dinspre est. În casă era o liniște, aproape suspendată. Elara se pregătea pentru un moment pe care sufletul ei îl aștepta din alte vieți. O călătorie sacră. O vizită în Akasha. Pentru a cere eliberarea.

În centrul camerei, a așezat o lumânare albă. Lângă ea a așezat o cruce mică din cuarț transparent și o pană albă. Aprinse lemn de palo santo, lăsând fumul blând să purifice spațiul, trupul, aura. Se așeză în poziția lotusului, cu spatele drept, palmele deschise în sus. Închise ochii și începu ritmul respirației sacre: inspirație – 7 timpi, pauză – 7 timpi, expirație – 7 timpi, pauză – 7 timpi, și din nou... și din nou... până când corpul s-a topit în liniște, iar sufletul s-a înălțat.

Cu ochii minții a văzut o ușă albă și a rostit în tăcere: „Deschid ușa sufletului.” A pășit prin ea. Și a început coborârea. Zece trepte de lumină. La fiecare treaptă, în gând: „Mai profund... mai profund... mai profund...” Când a atins a zecea treaptă, s-a oprit. În fața ei se întindea o pajiște verde, infinită, scăldată în lumină aurie. Vântul adia ușor. Cerul era senin. Soarele blând. Aerul vibra a adevăr, viață, binecuvântare. La orizont, în fața ei, se ridica un copac uriaș.

Copacul Vieții. Crengile atingeau cerul. Rădăcinile păreau să coboare până în centrul Pământului. Elara s-a îndreptat spre el. Când a ajuns lângă trunchi, și-a așezat palmele pe scoarța groasă. Copacul... a deschis o ușă. A pășit în interiorul lui. Acolo, se auzea viața. Un sunet ca un flux de apă urcând din miezul Pământului spre frunze. Și o altă vibrație, lumina Soarelui coborând prin crengi, ca o ploaie diafană. Elara a îngenuncheat în interiorul trunchiului. A lăsat apa să-i spele corpul de lumină. Și razele să-i pătrundă prin creștet. Purificare. Aliniere. Pregătire. Apoi, apa a ridicat-o, ca pe o frunză ușoară. A urcat prin trunchi. Până când a ieșit în vârf... și s-a trezit în fața Pragului dintre lumi. O poartă strălucitoare, circulară, vibrantă. Păzită de o ființă din lumină pură.

– Ești Elara. Ești cunoscută. Poți trece.

A pășit prin Poartă. Și s-a aflat într-un tărâm cu vibrație înaltă, alb-aurie. În fața ei: o Bibliotecă uriașă, construită din lumină solidificată. Clădirea avea coloane albe și scări din piatră imaculată. Elara știa unde merge. Fără întrebare. Doar recunoaștere. A urcat scările. Tăcută. A pășit în holul mare și s-a îndreptat spre a treia ușă din dreapta. În interior: rafturi de aur, dosare vii, vibrante. Nu era hârtie. Era memorie.

Contractul de suflet

„Nu te rup din mine. Te întorc în lumină. Și mă întorc în mine.”

Elara s-a dus direct la raft. A tras afară biblioraftul cu numele ei. L-a așezat pe masa mare din lemn, în încăperea albă, circulară, învăluită în liniște. A deschis biblioraftul. A scos din el o singură pagină. Simplă. Strălucitoare. Vibrația sa era aproape vie. În partea de sus era scris, cu litere de lumină: CONTRACT DE SUFLET. Sub titlu, o notă aurie cu litere italice: „Divine Lovers” lângă, o steluță discretă, ce indica o notă explicativă în marginea paginii. Sub titlu, un desen fin, sacru: o inimă roșie, împărțită în două jumătăți egale. O linie de lumină le unea în tăcere. Primul paragraf era un șir de nume. Zeci. Poate sute. Erau toate numele pe care Elara le purtase în vieți anterioare. Unele îi păreau cunoscute, altele erau ca un ecou. Ultimul nume din șir era Elara. Al doilea paragraf cuprindea toate numele lui Caius. Unele îi vibrau straniu. Ultimul nume era Caius.

Elara a coborât privirea spre marginea paginii, acolo unde steluta trimitea către o frază. „Divine Lovers înseamnă o ființă de lumină care, pentru a cunoaște viața pe Pământ, a ales să se împartă în două energii egale: una masculină, una feminină. Când aceste două jumătăți se vor reîntregi în iubire, se vor întoarce acasă, în Lumina Creatorului.”

Elara a rămas nemișcată. Simțea cum inima i se deschide ca o floare albă, dar și cum o ușoară durere urca din piept. O

durere tăcută: „Nu suntem acolo. Încă.” În acel moment, o lumină s-a materializat în partea dreaptă a sălii. O ființă de lumină, înaltă, fără trăsături precise, dar cu o prezență caldă, vastă, copleșitoare.

– Elara, ai fost chemată?

– Nu. Am venit. Cu voia conștiinței.

Ființa a încuviințat ușor. S-a apropiat. S-a așezat în fața ei, în tăcere. Elara a vorbit cu vocea ei interioară:

– Nu vreau să continui acest Contract. Caius este prins în energii joase, în cercuri de iluzie și umbră. Este alegerea lui. Dar nu este și a mea. Eu nu voi coborî pentru a fi împreună. Nu voi sacrifica lumina pentru iubire. Aleg să iubesc... fără să mă ard.

Ființa a privit adânc în sufletul Elarei. A închis ochii o clipă.

– Ai dreptul. Dar o astfel de eliberare nu poate fi făcută cu cuțitul. Ci cu iubire desăvârșită. Pentru ca firul să nu lase rană.

Apoi a continuat:

– Pentru a încheia Contractul, trebuie să parcurgi ciclul complet al Spiralei iubirii sacre. Să-l iubești pe Caius pe fiecare nivel al ființei, în dimensiunea a cincea. De la rădăcină, până în coroană. Să-i oferi toată iubirea pe care el

nu o poate primi în planul fizic. Și, la final, să-l lași... fără să rupi. Doar să devii întreagă. Doar tu.

Elara a închis ochii. Și-a dus mâinile la inimă.

– Pot face asta. Am cunoașterea. Am trecut deja prin fiecare poartă. Și am simțit... ce înseamnă iubirea completă, fără posesie.

Ființa a încuviințat.

– Atunci, ciclul e aproape complet. Mai ai puțin.

Elara s-a ridicat în picioare.

A luat pagina Contractului în palme. A privit-o pentru ultima dată.

– Vreau ca, după încheierea acestui ciclu, să primesc permisiunea de a-l elibera din energiile demonice care îl țin captive nu prin voia lui, ci prin pactele pe care alții le-au făcut în numele lui. Vreau să-l curăț. Nu pentru a fi cu el. Ci pentru că... l-am iubit.

Ființa de lumină a închis ochii. O rază albă a coborât de deasupra și a atins mâinile Elarei.

– Ți este permis. Pentru că o iubire adevărată nu cere. Ea... eliberează.

Elara a simțit cum contractul vibra între mâinile ei. Apoi... s-a topit în lumină. Nicio cenușă. Doar aur alb. A rămas o amprentă în inimă. Dar fără lanț.

„Nu mai ești datoria mea. Ești doar amintirea unei iubiri pe care am sfințit-o, nu am posedat-o.”

Elara a ieșit din sală. A coborât din Biblioteca Akasha cu pas ușor. A intrat din nou în Copacul Vieții. A simțit cum lumina Soarelui îi cobora prin creștet și cum apa Pământului urca prin tălpi. A traversat pajiștea. Echilibrată. Întreagă. Liberă. Când a ieșit din călătorie, era liniște.

Pe noptieră lumânarea arsese până la capăt. Fumul palo santo plutea încă în aer. Elara zâmbea. Nu plângea. Era calmă. „S-a încheiat. Și ce urmează... este alegerea mea.”

Ritualul întregirii sacre

„Nu îmi pot stinge dorul. Dar pot să-l sfințesc.”

Era noapte. Stelele păreau mai aproape. În casă, totul era pregătit pentru alchimia interioară. Elara nu voia să se „curețe” de iubirea pentru Caius. Voia să o transforme. Să o recunoască. Să o pună în centrul ei, ca pe o flacără sacră.

În mijlocul camerei, aprinse patru lumânări: Nord – pământ; Sud – foc; Est – apă; Vest – aer. Se așează între ele, în cercul format, purtând o rochie subțire de in alb, cu părul lăsat liber. În dreapta – un cristal de piatra lunii; în stânga – o cruce mică de lemn, pe care o păstra din copilărie; în față – un vas cu apă și petale de trandafir.

Închise ochii. Așează palmele peste pântec. Respirația deveni adâncă. Conștientă. „Caius...”. Nici măcar nu trebuia să-l cheme. El era deja acolo. În ea. În momentul în care îl rosti în gând, chakra sacră se deschise ca o floare de lotus roșu aprins. Simți acel val de căldură, de vibrație vie, senzuală, curată — ca un freamăt al pielii, dar în adâncul sufletului. „De fiecare dată când mă gândesc la tine, un fel de val îmi străbate trupul. Nu e poftă. E amintirea atingerii dintre două energii care au fost una.”

Deschise ochii interiori. În mintea ei, în spațiul sacru, îl văzu pe Caius. Nu fizic. Ci ca un corp de lumină, înalt, nobil, tăcut, arzând. Se apropie. Nu spuse nimic. Doar se așează în fața ei, și își întinse palmele peste ale ei. Fără atingere fizică. Dar vibrația era... incendiară și divină în același timp. O unduire a dorului și a luminii. „Aș putea fi cu tine, dar nu vreau să te iau din viața ta. Nici să mă mint că iubirea înseamnă posesie. Dar te simt. Și nu îți refuz prezența. O primesc. Și o ofer.”

Atingerea lor energetică începu să circule între chakre. De la zona sacrală – la inimă – la al treilea ochi. Un dans. O spirală. Un foc alb. „Spirala sacră a iubirii. Nu se oprește. Nu se rupe. Doar se transformă.”

Ritualul nu era unul de rupere. Ci de transmutare. Tot ce era dor devenea lumină. Tot ce era dorință devenea venerație. Tot ce era suferință devenea putere. Elara încheie, în șoaptă: „Caius... Te iubesc. Dar nu te voi chema. Te voi păstra. În spațiul sacru din mine. Acolo unde flacăra nu cere. Doar arde.”

Elara se ridică din cerc mai întregă ca oricând. Mai vie. Mai femeie. În întâlnirea din dimensiunea a cincea ei s-au putut iubi mai real decât tot ce ar fi trăit cu trupul.

În ziua următoare Elara intră în meditație cu o dorință clară. Nu de a fugi de lume. Ci de a-și trăi iubirea acolo unde universul nu o condamnă. Se așeză în poziție de recepție. Palmele în sus, fruntea ușor înclinată. Roti simbolurile Reiki în jurul inimii și al pântecului. Apoi, în gând, spuse: „Caius... dacă sufletul tău mă recunoaște, vino. Vino unde nu e păcat, unde nu e timp, unde nu e lege. Doar vibrație.”

Și totul începu. Trupul ei adormi. Dar ființa... se desprinse. Ușor. Ca o perdea de mătase ridicată de o briză invizibilă. Se trezi într-un spațiu fără margini. Alburii. Catifelat. Lumină caldă, mișcătoare. Acolo era el. Caius. Tânăr. Nobil. Puternic. Îmbrăcat într-o cămașă albă, deschisă la piept.

Părul ușor ud, ca și cum tocmai ieșise din apă. Ochii adânci, arzători, senini. Nu spuseră nimic. Doar se priviră. Și în acea privire... întregul univers se deschise.

Elara se apropie. Trupul ei astral era ușor, dar senzual. Parfumul pielii ei era ca floarea de lotus și mosc. În jurul pântecului un voal subțire, roșu-auriu. Caius îi atinse obrazul cu vârful degetelor. Dar atingerea se răspândi în tot corpul. Fiecare celulă fremăta. Pleoapele Elarei se închiseră. Buzele ei se deschiseră ușor, dar nu pentru cuvânt. „Ne putem avea. În sfârșit.”

Se apropiară. Fără grabă. Fără neliniște. Fără nimic din lumea oamenilor. Doar fuziune magnetică. Buzele lor nu s-au sărutat. Ci s-au absorbit. Corpurile lor nu s-au contopit. Ci s-au suprapus ca vibrații. În pântecul Elarei, o căldură tainică se aprinse. Chakra sacră era complet deschisă. Simțea fiorul vieților în care nu au putut fi. Și bucuria aceasta a vieții în care pot fi.

Caius o cuprinse. Nu doar cu brațele. Ci cu întreaga ființă. Îi vorbi fără glas: „Aici, te pot iubi fără să rănesc pe nimeni. Aici, tu ești tot ce am dorit vreodată.” Au făcut dragoste fără a fi în planul realității fizice, dar cu toată realitatea fizică a dorului acumulat în mii de ani. Fiecare mișcare era o unduire a sufletelor. Fiecare atingere o memorare a ceea ce au fost. Fiecare suspin un legământ sfânt: „Ne vom regăsi mereu. Chiar și dacă nu ne vom atinge niciodată cu trupul.”

Când Elara se trezi în zori, se simțea obosită, dar era o oboseală plăcută. „Universul m-a lăsat să-l iubesc. Acolo unde nicio lege nu mă poate opri.”

Capitolul VIII

Rădăcina Focului

„Am fost a ta fără cuvinte, într-un spațiu fără lege.”

După ce s-a întors de la birou și s-a odihnit. Elara se așeză în meditație, târziu în noapte, când orașul adormise. Voia să înceapă un ciclu de șapte meditații în care dorea să se întâlnească cu Caius, activând, la fiecare întâlnire, pe rând, toate chakrele.

În dimensiunea a cincea nu există limite, doar fuziune — plăcerea devine putere, iar încrederea devine foc. Prima, chakra rădăcină (Muladhara) — centrul vitalității, al dorinței primare, al magnetismului erotic brut, al puterii de a poseda și a fi posedat. Stia că, în dimensiunea a cincea, nici ea, nici Caius nu se tem de instinct, nu se ascund de dorință. Aici, întâlnirea este profund carnală, dar spiritualizată — un eros care nu distruge, ci naște viață, putere și apartenență.

Elara s-a pregătit pentru a face meditația. Purta o rochie subțire de mătase, aproape translucidă, care-i lăsa pielea să respire noaptea. În jur ei doar lumânări roșii. Pe piept și-a pus o picătură de ulei de scorțișoară și ylang-ylang. În pântec și pus o dorință adâncă, grea, frumoasă. „Te chem, Caius. Nu cu trupul. Ci cu flacăra mea. Vino.” În câteva secunde, pleoapele ei s-au închis, dar sufletul s-a ridicat. Și a fost acolo...

Locul alb-roșu, rotund, de lumină pulsatorie. Dimensiunea a cincea. Spațiul unde nimic nu e interzis. El o aștepta. Îmbrăcat într-un halat roșu de in, desfăcut pe piept. Pielea lui era fierbinte, aurie. Privirea îi era hipnotică. Era născut din dorul ei. „Ești a mea aici? Aici, întotdeauna.”

Fără cuvinte în plus, el o prinse de încheieturi, ușor, dar ferm. Îi ridică brațele deasupra capului și o lipi de trupul lui. Elara simți cum se deschide, instantaneu, chakra rădăcină — o explozie de viață, de foame, de foc. „Te simt în trup. Te simt în genunchi. Te simt în coloană. Ești ca sângele care mi s-a întors.” Caius o mușcă ușor de gât. Îi mângâie coapsele cu degetele, lung, apăsător.

Trupul ei astral fremăta. Pielea ei, în această dimensiune, simțea de zece ori mai mult. Fiecare atingere era un val. Fiecare privire o pătrundere. Elara gemu încet, dar nu de durere. De plăcere totală. De recunoaștere. De abandon... Își înfășură picioarele în jurul lui și lăsă capul pe umărul lui. Trupurile lor se mișcau lent, profund, cu o undă sacadată de respirație. În fuziunea lor nu era grabă. Dar nici ezitare.

Elara era femeie. Era zeiță. Era pământ și foc. Și el o cultiva cu rădăcina sufletului lui. Au făcut dragoste în genunchi, apoi întinși pe o pânză roșie, apoi în picioare, îmbrățișați, cu frunțile lipite. Totul era fluid, ca un dans străvechi. Cuvintele nu mai erau necesare. Când ajunseră în climaxul astral nu a

fost explozie. Ci o lumină care a ieșit din amândoi. Ca o aură roșie și albă, pulsând între chakrele lor.

„Te-am avut. Și nu-mi cer iertare. Pentru că aici, iubirea noastră e sfântă.”, își spuse în șoapă Elara când reveni în trupul ei, în camera liniștită. Încă simțea urmele atingerii. Încă simțea pulsul dintre coapse. Încă simțea... prezența. Zâmbi. Și șopti: „Ne vom regăsi... în toate corpurile. Dar aici, în al cincilea, suntem adevărați.”

Întâlnirea din parc

„Trecutul nu revine pentru a te răni, ci pentru a-ți arăta cine ai devenit fără el.”

Era o după-amiază blândă de iarnă. Aerul mirosea a pământ umed și a frunze vechi, iar crengile copacilor goi se legăneau ușor, ca niște brațe în rugăciune. Elara își pusese paltonul gros, bej, și fularul vișiniu din lână fină. Ieșise la plimbare fără scop, dar cu inima liniștită — tocmai încheiase o meditație profundă pe chakra rădăcină, iar în ea se născuse o dorință simplă: să-și simtă pașii pe pământ. Să revină în corp. În lume.

Parcul era liniștit, cu aleile ude și câțiva trecători grăbiți. Se opri lângă o bancă veche, privind un câine care se zbenguia printre frunze. Când își întoarse capul, privirea i se intersectă cu a unei femei. Chip familiar.

— Elara? Elara D.?

— ...Da?

Două femei se apropiau de ea cu zâmbetul ușor reținut al oamenilor care s-au cunoscut într-o altă viață — sau într-un alt timp al vieții. Foste colege de doctorat. O îmbrățișare caldă, un schimb de priviri curioase, și apoi — conversația curgea.

— Nu te-am mai văzut de ani! Ce faci? Mai predai? Ai rămas în cercetare?

Elara zâmbi. Nu intră în detalii. Spuse doar că lucrează pe texte vechi și că scrie. Puțin.

— Știi cine s-a întors în țară? Amalia — ți-o amintești?

— Amalia... blondă, ochi albaștri, făcea doctorat pentru greaca veche?

— Exact ea. Se pare că a fost într-o relație cu... Caius.

Pauză.

Timpul păru că se oprește pentru o clipă. Nu pentru că Elara nu știa că el avusese o viață. Ci pentru că, în acel moment, trecutul ei se intersecta fizic cu alt trecut al lui. Dintr-odată, realitatea devenea densă, tridimensională, dar și străvezie. O înțelese altfel.

— N-am știut... — spuse ea simplu.

— Nici noi. Aflasem doar după. A fost ceva intens, din ce se zvonea.

Sub palton, simți un ușor fior pe coloană. Chakra rădăcinii vibra ușor, ca o amintire vie a ceea ce începuse să fie eliberat. Nu era durere. Era... așezare.

— Mă bucur că v-am văzut, fetelor. Chiar mă bucur.

După câteva alte schimburi calde și promisiuni neobligatorii de „hai să ne mai auzim”, Elara porni din nou pe alee. Aerul îi părea mai dens acum. Mai real.

Și în pașii ei, în mersul acela fără grabă, era o acceptare: trecutul nu mai avea puterea să-i clatine rădăcinile. Nu dacă ea alegea să rămână în adevărul ei.

Dansul apei sacre

„Sunt apă. Tu ești Luna. Și fiecare atingere a ta mă face să curg.”

Elara dorea să continue întâlnirile cu Caius și să pășească în energiile chakrei sacrale – Svadhisthana, centrul feminității, al plăcerii, al apei, al dansului senzual și al fluidității divine. Aceasta nu este doar o întâlnire erotică, este o scufundare în oceanul senzualității pure, unde Elara dorea să împărtășească cu Caius extazul formelor, al unduirii, al abandonului. Apelând la deschiderea acestei energii, Elara își accesa

plăcerea ca putere, iar Caius devinea nu doar iubit, ci instrumentul sacru prin care ea se redescoperă ca femeie completă.

Elara își așeză paharul cu apă de trandafir pe noptieră și stinse lumina. Înăuntrul ei, focul și dorul erau vii. Își lăsă mâinile pe pântec, în dreptul chakrei sacrale. Respirația deveni lentă, adâncă. Apoi... intenția: „Caius, dacă sufletul tău vibrează cu al meu, vino să dansăm în apă.”

Trecerea în dimensiunea a cincea a fost lină, catifelată. Acolo, nu era pământ. Era apă caldă, limpede, până la glezne, întinsă cât vedeai cu ochii. Cerul era indigo, presărat cu stele aurii. Caius era deja acolo. Gol. Frumos. Trupul său sculptat părea să emane propria lumină.

Elara era acoperită de un voal lung, subțire, care plutea în jurul ei ca o meduză diafană. Nu spuseră nimic. Dar corpurile... începură să se apropie prin unduire. Elara începu să danseze. Încet, apoi din ce în ce mai profund. Mișcările șoldurilor ei desenau cercuri largi, moi, lascive. Trupul ei devenea o ofrandă vie a feminității sacre. Fiecare rotire, o invocație. Fiecare ondulare, un poem.

Caius o urmărea. Aproape cu evlavie. Apoi... o atinse. Nu brutal. Ci cu o mână pe spattele ei gol, ghidând mișcarea. „Lasă-mă să dansez cu tine până trupurile noastre nu mai știu unde încep și unde se termină.”

Dansul deveni un ritual erotic. Elara îl înconjura. Îi atingea pielea cu buzele, cu vârful degetelor. Îl provoca. Îl ademenea. Îl sfințea. Corpurile lor nu făceau dragoste în mod direct. Se atingeau prin dans, prin apă, prin vibrație. Fiecare unduire era o penetrare subtilă. Fiecare suspin, un sărut interior. Caius o ridică ușor, iar ea își înfășură picioarele în jurul taliei lui. Piele pe piele. Inimă pe inimă. Sexualitate pură, fluidă, nemincinoasă.

În acea îmbrățișare, apa în jurul lor începu să pulseze, ca și cum însuși elementul le recunoștea unirea. Făceau dragoste ca niște zei. Fără rușine. Fără frică. Cu toată libertatea iubirii ascensionate. Ajunși în extaz, nu au explodat. A fost curgere, topire, dizolvare. Plăcerea se prelingea între ei, în valuri circulare, începând din pântec, urcând în plex, apoi în inimă. „Nu vreau să se termine. Pentru că nu e un act. E o stare. Și te iubesc în ea.”, se auzeau gândurile lui.

Când Elara reveni în trupul ei, în camera întunecată, își simți picioarele moi, sângele cald, inima... udă de plăcere. „A fost real. Am fost una. În apă. În plăcere. În lumină.”

Elara voia să dedice mai mult timp meditațiilor și pentru asta trebuia să fie odihnită și într-o stare de totală pace interioară. S-a gândit că ar fi bine să își ia concediu de odihnă. A scris cererea și a trimis-o prin email la șeful ei. În curând a primit răspunsul de acceptare. Acum avea tot timpul numai pentru ea și pasiunile sale.

Tăblița de foc

„Femeia care își atinge esența creatoare aprinde focul tăcut al vechilor ei limbaje.”

Era seară și ploaia bătea mărunț în geamuri. Elara își aprinsese lampa cu lumină caldă în atelierul mic din colțul casei. Acolo, între rafturi cu cărți prăfuite, cutii cu obiecte vechi și un birou lung din lemn de nuc, lumea exterioară dispărea.

Pe masă, o cutie de carton deschisă și în ea — o mică tăbliță cu inscripții sanscrite, ușor ciobită pe margini, dintr-un lut roșcat, adusă recent dintr-o arhivă a unui sit arheologic. O primise ca piesă de restaurat, fără mari pretenții. Dar ea simțise ceva. De cum o atinsese, un fior cald îi urcase pe coloană. Ca și cum obiectul o recunoștea.

Și în acea seară, după meditația de activare a chakrei sacrale — acea poartă a feminității creatoare, a dorinței sfinte, a fluidității, Elara se așezase să lucreze. Nu era o muncă tehnică. Era un dans fin între precizie și intuiție.

Cu pensula subțire și degetele pline de pigment, curăța strat cu strat tăblița. Literele se conturau lent, desenate parcă de focul unei mâini uitate. În acea stare de prezență, Elara simțea o conexiune profundă cu femeile din vechime — cele care scriau în temple, care lăsau urme în lut, care traduceau cerul în cuvinte.

O voce interioară îi șoptea: „Focul tău nu trebuie stins. Nici transferat. Ci locuit.”

Pentru o clipă, amintirea lui Caius îi trecu prin minte. Nu cu dor, ci cu o privire clară: nu fusese el cel care o aprinsese. Ea aprinsese flacăra în prezența lui. Iar acum, în tăcerea atelierului, flacăra ardea singură, constant, fără martori.

Puse pensula jos. Respiră adânc. Atingerea ei nu curățase doar tăblița. Curățase ceva și în ea. În acea seară, pentru prima oară după mult timp, Elara zâmbi fără motiv. Fără exterior. Doar pentru că femeia din ea își amintea cine este.

Arderea aleasă

„Nu m-ai cucerit. Ți-am dat cheia. Și-am lăsat focul să mă ardă... cu ochii deschiși.”

Elara a continuat seriile de meditație pe fiecare chakra. Urma să lucreze cu chakra plexului solar (Manipura): putere personală, dominare și predare, foc interior. Activarea energiilor din această chakra îi oferea o întâlnire erotică intensă, în care apare jocul polarităților, unde ea își va lăsa puterea în mâinile lui Caius, apoi o va revendica prin extaz.

În noaptea aceea, Elara simțea ceva diferit. Nu era doar dorință. Era foc. Un foc care-i pulsa în plex, între coaste, în stern, pe buze. A închis ochii și a rostit în gând: „Caius...”

Arată-mi cum poate iubirea să fie putere. Și plăcerea – libertate.”

Trecerea în dimensiunea a cincea a fost ca o flacără albă ce i-a trecut prin coloană. S-a trezit într-un templu circular, construit din lumină aurie și piatră neagră. Podeaua fierbinte. Aerul dens de miresme orientale: scorțișoară, tămâie, uleiuri grele. Caius o aștepta. Îmbrăcat în negru. Privirea lui era... altfel. Nu blândă. Puternică. Dominantă. Scurtă. Clară.

– Îmi dai voie? a întrebat, fără cuvinte, în vibrație.

Elara și-a coborât privirea, apoi a ridicat bărbia ușor:

- Da. Dar nu pentru că sunt slabă. Ci pentru că am încredere.

Caius o trase spre el. O învârti cu o singură mână și o lipi cu spatele de pieptul lui. Respirația lui i se rostogolea pe ceafă. Îi prinse încheieturile. Nu brutal. Ci cu siguranța unui bărbat care cunoaște harta trupului și a sufletului unei femei.

– Ești gata să arzi?

Elara șopti:

- Arde-mă. Dar lasă-mi cenușa să vorbească despre mine.

A început. Îi săruta linia coloanei. Îi mușca umerii. O ținea strâns de mijloc, în timp ce trupurile lor începeau să se lovească lent, ritmic, aproape ritualic. Elara gemea. Dar nu de slăbiciune. De recunoaștere. De putere în predare.

- Spune-mi, ce vrei?
- Să nu mă oprești.
- Nici când o să tremuri?
- Mai ales atunci.

În momentul următor, Caius o ridică în brațe și o așeză pe altarul circular de piatră neagră, fierbinte. Se lăsă peste ea. I-a prins gleznelor. I-a gustat genunchii. I-a urcat cu buzele pe coapse, ca o rugăciune flămândă. „Aș fi făcut din ea o regină. Dar azi... o iau ca pe zeiță.”

Penetrarea în plan energetic nu e fizică, dar simțirea... e absolută. Fiecare unduire, fiecare împingere, fiecare mișcare lentă între ei este un transfer de foc pur, nefiltrat. Elara strigă. Dar strigătul nu era durere. Era ieșire din sine. Întrare în Tot. În acel punct de fuziune, chakra Manipura se aprinse între ei ca un soare. O explozie aurie care le-a cuprins piepturile, coastele, spatele, tâmplele. Foc. Foc sacru. „Mi te-am dat. Și în focul tău, m-am regăsit întregă.”

Când au terminat, nu au vorbit. S-au așezat pe piatră, goi, cu frunțile lipite. Elara i-a șoptit: „M-ai posedat. Dar tot ce ai luat mi-ai lăsat înapoi, transformat în lumină.”

Revenirea în trup a fost ca un ecou prelung. Încă tremura. Încă simțea sânii dureros de vii. Pântecul deschis, încă

fremătând. Dar mai presus de toate: se simțea stăpână pe sine. Și profund dorită. Și demnă de a primi.

Vernisajul

„Puterea nu stă în a fi remarcată. Ci în a ști cine ești atunci când ești privită.”

Era într-o seară de joi. Elara ieșise rar în acea perioadă, dar primise invitația prietenei ei, Mara, care expunea o serie de picturi inspirate din mitologia greacă — femei-zeițe, scene din temple, simboluri uitate.

Galeria era discretă, dar cochetă, undeva pe o străduță veche, luminată cu felinare mici. Înăuntru, miros de vin roșu, mandarine și ulei de in. Lumină caldă, oameni eleganți. Elara purta o rochie simplă, albastru închis, cu un șal fin pe umeri și părul strâns într-un coc lejer. Nu voia să impresioneze. Doar să fie prezentă.

Se plimba printre pânze, privind tăcută. O pictură îi atrase atenția — o femeie cu ochii închiși, dar cu o flacără în locul plexului solar. „Persefona care se întoarce în lumină”, scria pe cartelă.

— Îți place? — o voce cunoscută, ușor joasă, în spatele ei.

Elara se întoarce. Caius.

Purta un palton elegant și un zâmbet calm. Privirea lui era mai blândă decât o ținea minte. Poate doar mai bine mascată.

— Este... expresivă — răspuse ea, păstrând un ton neutru, dar demn.

— Am fost invitat de un coleg. Lucrăm la un proiect interdisciplinar, o colaborare între istorie și simbolism antic. Când am văzut numele Marei, m-am gândit că s-ar putea să fii aici.

— Intuiție? — întrebase Elara, ușor ironic.

El zâmbi.

— Poate. Sau poate doar speranță. Oricum... cred că m-ai putea ajuta. Proiectul include interpretarea unor texte grecești legate de inițierile feminine. Ai experiență.

— Și dumneavoastră aveți memorie bună.

— Ai vrea să ne vedem, să discutăm? La un ceai, poate? La facultate?

Elara îl privi atent, dar fără tensiune. Nu era fetița de altădată. Nu avea de ce să fugă. Dar nici de ce să se grăbească.

— Pot veni. La ceai. Pentru proiect.

— Atât voiam. Mulțumesc.

Se despărțiră cu un gest scurt. El se pierdu printre tablouri. Elara rămase în fața Persefonei. Simțea cum, în pieptul ei, lumina aceea din tablou vibra ușor. Nu era emoție. Era claritate.

Nu se simțea flatată. Nici curioasă. Se simțea... aliniată.

Sărutul inimii

„Fă-mi liniște. Ține-mă până îmi adun lumina din bucățile care încă dor.”

Elara simțea în acea noapte nevoia de altceva. Nu de foc. Nu de atingere. Ci de pace. Știa că activarea erotismului din chakra inimii (Anahata) va fi poate cea mai emoționantă dintre toate întâlnirile cu Caius în dimensiunea a cincea. În această întâlnire, trupurile nu mai caută doar extazul, ci atingerea blândă care vindecă, care spală, care oferă iertare, siguranță, mângâiere. Este o iubire care nu cere nimic, dar dă totul.

Elara respira adânc. Și-a pus pe inimă o picătură de ulei de trandafir. În jur, lumânări verzi și albe. A invocat energia inimii, apoi l-a chemat: „Caius... Dacă poți simți chemarea mea, vino. Dar nu ca bărbat. Vino ca suflet.”

În dimensiunea a cincea, s-a trezit într-o grădină suspendată. Flori albe. Aer cald. O pergolă de iasomie. Un cer verzui-

palid, care părea să respire odată cu ea. Caius era acolo. Îmbrăcat într-o tunică albă, simplă. Picioarele goale. Părul liber în vânt. Privirea lui nu ardea. O cuprindea. Ca o mantie. Elara se apropie. Nu spuse nimic. Doar se lăsă în brațele lui. Își așezase capul pe umărul lui cu picioarele strânse sub ea. El o cuprinse. Palmele lui mari îi atingeau spatele cu răbdare. Nu o voia. O ținea. O ținea cum nu o ținuse nimeni vreodată.

„Nu-ți cer să te vindeci. Te țin așa cum ești.” Ea începu să plângă. Fără motiv. Fără rușine. Lacrimi vechi, din alte vieți, din toate momentele când s-a întrebat: „Oare o să mă țină cineva vreodată, fără să vrea ceva în schimb?”

Caius nu zicea nimic. Doar îi mângâia tâmpla. Pieptul lui devenea altarul pe care Elara își lăsa toată durerea. Apoi, cu un gest lent, el i-a deschis tunică de pe umeri. I-a sărutat pielea de deasupra inimii. Acolo, în centru. Cu buzele calde, încet, rotund. Un sărut care nu voia trupul. Ci sufletul. „Îți mângâi rana, iubito, nu ca să o închid, ci ca să nu te mai doară când o porți.”

Elara i-a pus mâna pe piept. Inima lui bătea. Dar nu ritmic. Bătea în ecou cu a ei. Pentru prima dată, nu s-a simțit niciodată prea mult. Nici prea sensibilă. Nici prea vie. Doar... destulă. Fără să-și dea seama, s-au întins în iarbă. Trupurile s-au apropiat, dar nu s-au grăbit. Se atingeau ca și cum s-ar fi rugat. Cu fruntea. Cu inimile. Au făcut dragoste cu blândețe. Fără freamăt. Fără tremur. Doar pulsație. Doar

prezență. Doar iubire care nu cere. Și în acel extaz liniștit, o lumină verde și roz i-a învăluit. Ca o aură. Ca o promisiune. Ca o pecete. „Ne vom iubi mereu. Chiar dacă n-o vom rosti niciodată în lumea oamenilor.”

Când Elara s-a întors în trupul ei, erau zorii de zi. Se simțea moale. Curată. Adunată. S-a privit în oglindă. Ochii îi erau strălucitori. „Sunt iubită. Nu pentru ce dau. Ci pentru cine sunt. Și nimeni nu-mi poate lua asta.”

Întâlnirea

„Inima trezită nu mai cere dovezi. Recunoaște adevărul și iubește dincolo de alegere.”

A doua zi după vernisaj, Elara își luase o oră liberă în mijlocul zilei. Nu obișnuia. Dar simțea că, de data aceasta, era potrivit să se desprindă din fluxul obișnuit.

Facultatea forfotea de studenți. Holurile miroseau a hârtie veche și lemn ceruit. Caius o aștepta în biroul său — o cameră cu rafturi pline de cărți în limbi clasice, câteva manuscrise scanate pe laptop și un ceainic vechi, din ceramică japoneză.

— Mă bucur că ai venit, Elara. Aș fi înțeles și dacă nu ai fi făcut-o.

— Este despre proiect. Despre ce pot eu duce. Și acum pot.

Cuvintele ei au plutit în aer ca niște petale clare. Nici acuzatoare, nici defensive. Doar reale.

Au băut ceai de iasomie în tăcere câteva minute, apoi au început să discute despre proiect: texte grecești legate de inițierea în templele feminine, simboluri ale sufletului despărțit de corp și readus prin ritual. Elara devenea vie în acele teme. Privirea ei strălucea, iar Caius o privea cu un soi de respect tăcut, ca și cum redescoperea ceva ce pierduse.

— Ești altfel. — spuse el, după un timp.

— Nu sunt altfel. Sunt întreagă.

— N-ai fi vrut să... vorbim, despre...?

— Am vorbit deja. Cu mine. Cu sufletul meu. Ce rămâne nespus e tocmai ce trebuie lăsat așa.

Se priviră. Nimic nu trebuia rezolvat. Nu mai era dramă. Nu mai era tensiune. Doar doi oameni care fuseseră cândva reflexii pentru o etapă de viață. Și care acum se întâlneau fără iluzii.

— Ți voi trimite textele. Mi-ar face plăcere să lucrezi cu noi.

— O voi face cu drag. Dacă simt că mai am de dăruit în direcția asta.

— Ai.

Elara zâmbi. Se ridică. Își luă eșarfa de pe spătarul scaunului și își puse geanta pe umăr.

— Fiți bine, domnule Profesor.

— Și tu. Elara.

Când ieși din birou, simți cum aerul din hol e mai ușor. Inima ei nu mai tânjea. Nu mai aștepta. Nu mai închidea nimic. Era un spațiu viu, deschis, complet. Și, pentru prima oară în viață, Elara a înțeles că iubirea nu cerea să rămână ca să fi fost reală. Cerea doar să fi fost adevărată.

Vocea iubirii nerostite

„Hai să ne atingem cu vocea”

Elara și-a continuat întâlnirile cu Caius prin meditațiile acestea vii, senzuale și sacre. Urma să facă următorul pas pentru a activa energiile din chakra gâtului – Vishuddha, tărâmul cuvântului, al adevărului rostit, al sunetului care creează. Aici, fiecare șoaptă e o chemare, fiecare respirație un poem. Elara voia să descopere împreună cu Caius puterea erotică a comunicării profunde, felul în care vocea poate atinge mai intens decât mâinile, cum frazele pot deschide porți ale plăcerii pe care trupul singur nu le cunoaște.

În acea seară, Elara simțea o tensiune nouă în gât. Ca un nod nevăzut. Simțea că are ceva de spus. Dar cuvintele... nu mai încăpeau în lumea asta. Așa că și-a așezat palmele pe chakra

gâtului, a închis ochii și a spus: „Caius... Hai să ne atingem cu vocea.”

Când a ajuns în dimensiunea a cincea, spațiul era diferit. Un dom de cristal albastru, deschis spre cer. Totul vibra în nuanțe de indigo, cobalt, azuriu. Caius era acolo. Îmbrăcat într-o mantie de mătase albastră, cu pieptul gol. Pe gât purta un simbol antic: o spirală în cerc.

– Astăzi, nu te ating cu mâinile, i-a spus.

– Ce-mi oferi, atunci?

– Vibrația mea. Până în miezul tău.

Elara se așeză pe genunchi. Trupul ei gol, era învăluit doar de părul lung și o eșarfă sidefie. Caius se apropie din spate. Nu o atinse. Doar îi vorbi. Încet. Fierbinte. Direct în ureche.

– Te-ai întrebat vreodată... ce-ar face trupul tău dacă i-aș rosti fiecare parte pe nume?

Elara închise ochii. Un fior i se prelinse pe șira spinării. Caius își apropie buzele de ceafa ei. Nu o sărută. Doar respira cuvântul.

– Gâtul tău... e poarta spre cerul meu. Clavicula ta... o fântână din care aș bea dorință. Sâni tăi... două taine pe care nu vreau să le înțeleg. Doar îi vreau.

Fiecare cuvânt rostit de el devenea trăire fizică. Când îi șoptea “coapsă”, mușchiul ei pulsa. Când îi spunea “șold”, Elara gemea, fără să-și miște corpul. „M-ai sărutat cu vorbele tale. Și m-ai desfăcut fără să mă atingi.”

– Spune-mi, Elara, ce simți?

– Că mă deschid.

– Unde?

– În gât. În piept. În pântec.

– Vrei să te iubesc doar cu vocea mea?

Elara zâmbi. Răspunse cu o șoaptă:

– Fă-mă a ta... în fiecare silabă.

Și el a început. Un ritual erotic de rostire. Fiecare sunet – o undă. Fiecare frază – o penetrare subtilă a ființei. Elara simțea orgasmul ca o poveste citită pe pielea ei. Lent. Clar. Nerăbdător și răbdător în același timp. Când a rostit cuvintele:

– Tu ești poezia pe care n-am îndrăznit s-o scriu...

Elara s-a desfăcut, complet. Un extaz fără atingere. Fără atingere. Dar mai real ca orice contact. Au rămas goi în tăcere, dar tăcerea era încă o conversație. Corpurile lor se țineau la distanță. Dar vocile... se iubeau.

Când Elara s-a trezit, buzele ei erau fierbinți. Gâtul moale. Inima plină. „Azi-noapte, ai făcut dragoste cu mine doar cu cuvintele. Și totuși... nu m-am simțit niciodată mai dezbrăcată.”, își spuse șoptit.

Întoarcerea acasă

„Uneori, adevărul nu e un cuvânt. E mirosul mamei care n-a uitat să aștepte.”

Drumul spre nord se deschidea ca o panglică lungă peste dealuri moi, cu zăpadă pe margine și pomi desfrunziți, străjuind liniștea. Elara conducea calm, cu muzica încet în mașină și cu inima liniștită. Nu mai fusese acolo de luni bune. Dar gândul la mama o atrăgea ca o lumină caldă dintr-o altă lume.

Casa era aceeași. Cu obloane verzi, acoperiș în două ape și soba veche care mirosea a lemn ars și a copilărie. În spate, râul curgea liniștit, cu sălciile plângătoare înclinate peste el ca niște păzitoare ale amintirilor.

— Mamă... — șopti Elara când o zări în ușă.

— Ai venit, puiule! — vocea mamei era aceeași: rotundă, vie, cu un fir de dor înfășurat în fiecare silabă.

Se îmbrățișară lung, fără cuvinte, doar cu sufletul. Mama mirosea a fân uscat, a mămăligă proaspătă și a siguranță.

Pe masă, într-o bucătărie luminoasă, erau deja așezate: sarmale aburinde, mămăligă galbenă, smântână groasă și, pe sobă, turte rumenite, alături de plăcinte cu brânză, ceapă și mărar, învelite în prosop curat, brodat manual.

— Ți-am făcut tot ce-ți place. Știu că nu spui niciodată, dar știu eu când ți-e dor.

Elara zâmbi și își lăsă geaca pe spătar. Se așeză. Mâncarea nu era doar hrănire. Era vindecare subtilă. Gustul fiecărei îmbucături trezea o altă amintire: alergând desculță pe lângă râu, adormind pe brațul mamei în zilele ploioase, citind la umbra salciei în adolescență.

- Mamă... tu ai știut mereu că am ceva diferit?

- N-ai fost diferită, ai fost vie. Mai vie decât lumea din jurul tău. Dar ai avut nevoie să pleci ca să te vezi pe tine.

După cină, Elara ieși singură în spatele casei. Râul curgea liniștit, iar salcia cea mare își legăna crengile ca și cum o mângâia. Închise ochii și își duse mâna la gât, acolo unde simțea pulsația chakrei adevărului. Simțea că vocea ei se deschide, dar nu pentru a vorbi. Ci pentru a recunoaște tot ce fusese ascuns. Se născuse acolo. Și în acel loc, poate, avea să renască.

Viziunea care atinge

„M-ai atins nu cu degetele, nici cu buzele, ci cu o imagine.”

Elara se pregătea pentru cea mai emoționantă întâlnire cu Caius. Urma să activeze energia din Ajna – chakra celui de-al treilea ochi, centrul viziunii spirituale, al intuiției, al fuziunii mentale și al orgasmului mistic. Aici, nu trupurile, nu cuvintele, nu mâinile iubesc, ci mintea subtilă, percepția pură, conștiința care îmbrățișează fără formă. Este iubirea ca viziune, iubirea ca transgresare a realului, în care gândul devine extaz, iar prezența celuilalt se simte în toate tărâmurile simultan.

Prin acivarea energiei Ajna, Elara se unește cu Caius nu doar ca suflețe, ci ca arhietipuri – masculinul divin și feminitatea iluminată, contopiți într-o stare de cunoaștere extatică.

În noaptea aceea, Elara nu avea nevoie de nicio atingere. Simțea că vrea doar să vadă. Să pătrundă. Să trăiască iubirea ca o viziune clară, deschisă, lucidă. Așezată în meditație, cu degetul mijlociu apăsat ușor pe punctul dintre sprâncene, Elara rosti în gând: „Ajna. Deschide-mi ochiul cu care l-am iubit în toate viețile.”

Dimensiunea a cincea i se deschise ca o boltă de stele albastre. Aici nu era pământ, nici apă. Era gând pur, formă de lumină, siluete translucide din vibrație. Elara nu-l văzu pe Caius cu ochii. Îl percepu ca pe un foc alb-albastru, înalt,

strălucitor, rotindu-se în jurul ei. Iar ea, era la fel. Două energii. Două spirale. Un singur punct de conștiință. „Caius... Nu mai ești bărbat. Ești tot ce am iubit vreodată în masculinul divin.”

Și atunci a început. Viziunea... Ea nu-l privea. Ci vedea prin ochii lui. Simțea dorința lui ca pe propria piele. Gândurile lui ca pe o plăcere lichidă.

- Aș vrea să te mângâi nu cu mâinile, ci cu amintirea atingerii.

- Aș vrea să te simt tresărind înainte de a te atinge.

În acel spațiu al Ajnei, fantezia devenea realitate. Tot ce gândea Caius – se proiecta în jurul lor. Imagini cu Elara dansând în lumină, culcată pe o pajiște de stele, gemând în extaz sub o ploaie de alb. Ea vedea fiecare vis erotic al lui. Și le trăia. Nu era sex. Era creație erotică mentală. O transă. Un orgasm născut din gândirea pură. Trupul vibra, dar nu se mișca. Doar gândul îi pulsa între coapse. „Când mi-ai spus: ‘te văd cum îți simți propria atingere’, am simțit totul. Și m-am lăsat dusă. Și am ajuns.” Și în acel punct... Elara și Caius s-au contopit complet. Fără trupuri. Fără vorbe. Fără gest. Doar o singură minte. Un singur orgasm. Un singur ochi deschis.

Când Elara a revenit, era udă între coapse. Și calmă în gânduri. Inima i se deschisese și urcase până în frunte. „M-

ai iubit cu mintea ta. Și m-am simțit mai posedată decât în orice sărut.”, își spuse în gând Elara.

Viziunea de sub lumină artificială

„Realitatea nu se schimbă — doar ți se arată.”

Era noapte când Elara se întoarse în București. Drumul lung îi încălzise inima, dar ostenise corpul. Iarna din oraș avea o altă densitate — mai gri, mai grăbită, mai electrică. Își lăsase bagajul în casă și ieșise să ia aer. A simțit că nu putea merge direct la somn. Corpul era în București, dar sufletul rămăsese undeva lângă salciile de pe malul râului.

Trecea pe o alee veche, cu felinare obosite și copaci goi. De obicei, un aticariat mic de la colț era închis la ora aceea. Dar azi... luminile erau aprinse. O lumină caldă, galbenă, ca o promisiune. Fără să gândească, Elara împinse ușa. Un clinchet fin. Cărți peste tot, arome vagi de ceai, lemn vechi și hârtie. Nu era nimeni vizibil, dar părea că cineva tocmai fusese acolo.

Se plimbă încet printre rafturi. Degetele îi atingeau cotoarele ca și cum le-ar fi citit cu degetele. Într-un colț, aproape ascuns, o carte veche cu coperti roșii-maronii părea ieșită din altă epocă. O scoase. „Dialogurile uitate ale sufletului.” Autor anonim, dar cu text tradus din greaca veche. Când o deschise, o bucată de hârtie îngălbenită căzu din interior.

Scrisă de mână, cu cerneală veche: „Ne recunoaștem nu când ne revedem, ci atunci când ceea ce e nespus își găsește ecoul între noi.”

Elara simți un tremur subtil, nu de frică — ci de recunoaștere. Cuvintele acelea erau exact esența gândului pe care îl avusese înainte să ajungă în București. Intuiția pulsa. Vedea altfel. Simțea că această carte nu era rătăcită, ci o așteptase.

- Nu e o coincidență că ai găsit-o — spuse o voce blândă în spatele ei.

Elara se întoarse ușor. Un bărbat, îmbrăcat simplu, cu o privire limpede. Nu-l recunoștea. Și totuși... nu-i era străin.

- Librăria e închisă de la 8 — continuă el, zâmbind. — Dar se pare că ușa s-a deschis pentru tine.

- Așa pare... — șopti ea.

- Vrei să o iei? Pe carte?

- Da.

- Atunci să fie a ta. Nu trebuie să plătești cu bani.

- Cu ce, atunci?

- Cu prezență. Cu înțelegere.

Elara luă cartea în brațe. A ieșit din anticariat cu pași liniștiți, iar în spatele ei, luminile s-au stins ușor. Fără zgomot. Fără clinchet.

În acea noapte, Elara a dormit cu cartea pe noptieră. Nu a deschis-o încă. Dar știa: ceea ce avea să vină, îi fusese deja arătat.

În lumina care nu mai separă

„Nu ne-am mai atins. Nu e nevoie. Suntem aceeași ființă.”

Elara urma să se pregătească pentru meditația pentru întâlnirea cu Caius prin activarea chakrei coroană — Sahasrara, unde nu mai există "eu" și "tu", ci doar lumină pură, unitatea cu Totul. Este locul unde ea și el nu mai sunt două suflete care se caută, ci un singur câmp de conștiință, iubire și extaz cosmic.

Elara închise ochii. Știa că urmează ultima trecere. Nu mai avea nicio dorință, nicio întrebare, nicio frică. Doar... pace. Așezată pe genunchi, cu palmele în sus, și-a îndreptat atenția spre creștet. O lumină albă, fină, i s-a deschis dinăuntru, ca o floare. Sahasrara. Coronă. Divin. „Caius... Nu te mai chem. Pentru că deja ești în mine. Vino, dacă vrei să fii Totul.” Și el a venit. Dar nu în formă. Ci, ca lumină. Ca esență. Ca Dumnezeu în masculin.

Elara nu-l vedea. Îl simțea. Ca o aură alb-aurie care o învăluia ușor, complet. Un vânt blând de lumină. O îmbrățișare fără margini. S-au unit. Fără gest. Fără sunet. Fără mișcare. Totul în interiorul ei a tăcut. Și în acea tăcere... a început extazul suprem. Nu era un orgasm în pântec. Era o dezintegrare în lumină. Tot ce a fost trup s-a transformat în scânteie. Tot ce a fost gând s-a stins. A rămas doar iubirea. „Am fost picătură. Acum sunt ocean. Și tu ești valul meu.” S-au dizolvat împreună în aurul conștiinței. Nu mai erau Elara și Caius. Erau Totul. Și Nu-Totul. Tăcerea dinaintea creației. Și primul suspin al lumii.

După un timp fără timp, Elara s-a întors în trup. Lent. Calm. Cu ochii ușor umeziți. Nu simțea durere. Nici dor. Nici posesie. Doar pace. Iubirea supremă. Fără formă. Fără pretenție. Fără sfârșit. „Te-am iubit în toate modurile. Și acum... nu mai am nimic de cerut. Ești în mine. Și eu sunt în tine. În lumină.” Este încununarea a tot ce au trăit, a tot ce au dorit, a tot ce au fost.

În această fuziune totală, mistică, în care iubirea dintre ea și el a devenit conștiință pură, Elara simte că a închis cercul Spiralei iubirii sacre, s-a eliberat de Caius și a devenit Întreagă.

Coronă de lumină

„Când ai urcat toate treptele din tine, nu mai vrei să cucerești cerul. Vrei să fii cerul.”

Dimineața s-a născut în tăcere. Fără alarme. Fără grabă. Elara se trezise devreme, înainte ca orașul să-și scuture visele. Afară ningea mărunț, iar cerul avea o nuanță perlată, ca un văl între lumi.

Se așeză pe covor, în fața ferestrei, cu pătura sub genunchi și mâinile în poală. Nu mai era o practică. Nu mai era nici meditație. Era doar prezență. Respira. Asculta liniștea.

Și în acea liniște, simțea: fiecare parte a ei era unde trebuia să fie. Nimic nu trebuia rezolvat. Nu mai căuta semne. Nu mai interpreta vise. Nu mai aștepta întoarceri.

Într-un colț al camerei, cartea din anticariat stătea pe masa mică, cu hârtia rătăcită tot acolo. Nu o deschisese. Nu încă. Nu pentru că se temea. Ci pentru că simțea că deja o conșinea. Cu ochii închiși, Elara simțea cum un fir subțire de lumină coboară din creștetul capului, prin coloană, până în pământ. Apoi se întoarce în sus. Un flux. O spirală.

Totul era conectat. Mama. Caius. Fetița care citea sub salcie. Femeia care restaura tăblițe. Femeia care iubea. Femeia care se elibera. Cerul nu mai era sus. Cerul era în ea. O lacrimă îi curgea pe obraz, dar nu era de tristețe. Era o lacrimă rotundă, senină. O lacrimă-coroană.

În acea stare, Elara înțelesese că iubirea nu e un drum către altcineva. Este o deschidere tăcută în tot ce ești. Și când în sfârșit deschise ochii, ninsoarea cădea lin, peste pădurea și câmpul din apropiere. Și totul era exact așa cum trebuia să fie.

Chemarea din Lumină

„Iubirea nu leagă. Ea deschide porți.”

În acea noapte, Elara nu se aștepta la nimic. Nu ceruse un semn, nici o viziune. Trăia în acceptare, într-un spațiu interior liniștit, după toate integrările și revelațiile din ultimele luni. Și totuși, ceva s-a deschis.

Se așezase în meditație doar pentru câteva minute. Avea în suflet o rugăciune blândă — nu pentru ea, ci pentru claritatea tuturor celor care nu mai știu cum să iubească fără frică. A închis ochii și a respirat. În câteva clipe, simțea deja cum spațiul din jurul ei se transformă.

Se regăsea în bibliotecă. Nu orice bibliotecă, ci aceea — vastă, fără sfârșit, plină de volume vechi, învelite în lumină moale. Locul în care mai fusese cândva. Akasha. Pe un culoar, lumina s-a adunat într-o formă clară. Nu era o persoană. Era o Prezență.

– Elara. Ai fost chemată.

– De cine? De ce?

– Nu este o chemare din durere. Este o misiune din iubire.

Atunci imaginea lui Caius s-a conturat. Nu în forma lui fizică, ci ca o structură energetică înconjurată de fire negre, străluciri metalice, lanțuri aurii — frumoase dar grele. În jurul lui, simboluri distorsionate, simboluri de putere și seducție, ritualuri, femei, jurăminte care nu fuseseră făcute cu sufletul, ci cu voință manipulative.

– Nu el a ales. A fost ales de o energie care a dorit să-l țină.

– Atunci de ce a rămas?

– Când ești legat subtil, uneori crezi că aceea e voința ta.

Elara simțea cum inima îi tresaltă. Înțelegea. Totul. Iubirea sacră e comuniune. Dar ce se crease între Caius și cealaltă femeie nu era comuniune — era o captivitate poleită în aparență.

– Pot eu să rup legăturile?

– Nu ai voie să rupi. Dar poți să eliberezi.

Ai primit dreptul. Nu pentru că îl iubești, ci pentru că inima ta este curată și intenția ta e de a-l reda pe el... lui însuși.

– Ce trebuie să fac?

– Să aduci focul din iubirea ta pură. Să invoci libertatea și să o așezi între voi. Nu pentru ca el să vină. Ci pentru ca el să poată merge oriunde, liber.

Elara căzu în genunchi în fața luminii. Nu din supunere. Ci din recunoștință. Lacrimile îi curgeau liniștit, dar ochii erau limpezi. Știa ce are de făcut. Nu mâine. Nu peste o săptămână. Curând.

În numele iubirii adevărate, avea să elibereze ceea ce altcineva înlănțuise.

Ritualul eliberării

„Iubirea nu încalcă liberal arbitru al celuiilat.”

Elara cercetase cu grijă calendarul ceresc. Știa că nu putea fi orice noapte. Avea nevoie de tăcere. De spațiu. De o poartă deschisă între lumi. Și acea poartă se deschidea în noaptea de Lună Nouă — când toate încep de la zero, când energiile se coboară în profunzime și se pot rescrie.

În acea seară, și-a pregătit trupul ca pe un templu. A umplut cada cu apă caldă și a adăugat picături din ulei esențial de santal și trandafir de Damasc — două esențe sacre, protectoare, cunoscute din vremuri străvechi ca scuturi subtile împotriva forțelor întunecate. Apa devenise un sanctuar. Elara a intrat lent, ca într-o inițiere.

După baie, și-a învelit corpul într-o rochie lungă, albă, de bumbac moale. Și-a legat părul cu o panglică albastră și a făcut fumigație cu salvie albă și palo santo. Casa părea să respire odată cu ea.

În centrul livingului, a așezat 27 de lumânări albe — în cerc perfect. Erau așezate în serii de 3x9: simbol al Trinității și al energiilor protectoare ale Maicii Divine. Flăcările dansau lin, iar aerul devenise dens de lumină.

În tăcere, Elara a desenat în jurul ei 9 simboluri Reiki pentru protecție. Simbolurile pluteau în câmpul subtil, invizibile ochiului fizic, dar limpede conturate pentru cel interior. Erau sigilii de lumină.

Când ceasul se apropia de clipa Lunii Noi, Elara s-a ridicat în picioare, în centrul cercului. A rostit rugăciuni de lumină, nu cu voce tare, ci cu sufletul.

Și atunci l-a chemat.

— Caius... vino în lumină. Vino în iubire. Nu chem trupul tău, ci ceea ce ești dincolo de timp.

Și el a venit. Nu în carne. Ci în corp de lumină. Apăru lângă ea, radiant dar încorsetat, învăluit în fire energetice întunecate, unele subtile, altele groase ca niște lanțuri invizibile. Le simțea legate de chakra rădăcinii, de plexul solar, de gât și inimă. Elara știa că nu erau ale lui. Fuseseră puse acolo. Prin voință străină.

În acel moment, Elara a invocat:

— Arhanghele Rafael, cel al vindecării și al adevărului divin, vino și taie toate corzile care nu sunt ale sufletului lui. Eliberează-l, pentru ca el să aleagă. Nu în iluzie, ci în lumină.

Aerul s-a schimbat. Din dreapta, a apărut Arhanghelul Rafael. O prezență înaltă, verde-aurie, cu ochi care nu priveau, ci dezvăluiau. Ținea în mână o sabie de lumină pură — nu metal, ci sunet condensat. A pășit spre Caius. Cu gesturi lente, precise, Rafael a atins fiecare coardă energetică. Și cu fiecare atingere, o vibrație s-a ridicat în aer. Sunete de cristal, ca o harfă invizibilă. Fiecare coardă tăiată cădea în neant, se dizolva, nu cu violență, ci cu pace.

Elara privea. Simțea. Nu intervenea. Era martoră a eliberării.

Într-un final, Caius era liber. Aura lui devenise mai ușoară, mai limpede, ca o apă curată în lumina zorilor. S-a întors către Elara. A rostit fără cuvinte: „Mulțumesc. Nu știam că eram legat.”

Elara a închis ochii. Nu mai era nimic de făcut. Doar de încheiat.

— Fie ca voia ta să fie a ta, de acum înainte.

Caius a dispărut. Lumânările au început să se stingă, una câte una, de parcă ritualul însuși se încheia. Elara s-a așezat pe podea, în mijlocul cercului de ceară topită și lumină stinsă.

Nu simțea triumf. Nu simțea pierdere. Simțea... pacea unei alegeri pure.

EPILOG

Sub ceruri deschise

„Când inima e liberă, pământul întreg devine templul iubirii.”

În zilele care au urmat, Elara nu a vorbit nimănui despre ritual. Nu pentru că l-ar fi ascuns, ci pentru că înțelesese că unele lucruri devin cu adevărat reale doar atunci când le porți tăcut în inimă. Simțea că o etapă s-a încheiat. Nu doar legătura cu Caius, ci o parte întreagă din viața ei — una trăită în simboluri, tăceri și întrebări. Acum... voia să trăiască.

S-a trezit într-o dimineață și a privit harta lumii. A simțit o tresărire caldă la nord, acolo unde lumina nu dispare nici noaptea, unde stelele dansează în văluri verzi și violete. Sankt Petersburg. Orașul noapților albe. Acolo voia să înceapă.

Îi plăcea cultura rusă. Poeții care scriau cu sângele inimii. Muzica ce tremura de emoție. Femeile care îmbrățișau viața chiar și când sufletul le era greu. Și bărbații — puternici, dar capabili de blândețe adâncă.

Știa că nu căuta pe cineva. Căuta o experiență de iubire trăită pe pământ, cu trup, cu răs, cu vin fiert și mâini calde. O iubire fără ideal. Dar adevărată. A cumpărat biletul într-o după-amiază liniștită de aprilie. Zâmbea.

— Viață... te primesc.

Și, în sfârșit, simțea că viața îi zâmbea înapoi.

“Iubirea sacră
nu unește doi oameni.
Unește două conștiințe.”

Autoarea